

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ. 16
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ. 20

Διευθυντής καὶ ἐκδότης
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΑΘΗΝΗΣ ΟΔΟΣ ΑΥΚΟΥΡΓΟΥ 14
Παρά τὸν σταθμὸν Σιδ. Ἀθην. Πειραιῶς

ΚΑΙ ΕΣΤΑΥΡΩΘΗ...

Τὸ μυστήριον τῆς βουλήs τοῦ πλάστου συμπληροῦται. Ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς περατώσας τὴν διδασκαλίαν αὐτοῦ καὶ ἐκτελέσας τὸν προορισμὸν του, τίθησι τὴν σφραγίδα τῆς ἐκτελέσεως, ἀνερχόμενος εἰς τὸν Σταυρὸν. Κηρύττει ἐπὶ τριετίαν τὴν ἀλήθειαν, ποδηγετεῖ, κατηχεῖ, θεραπεύει, ὑψοῦται, καὶ ὁ λαὸς ἔκφρων ἐκ χαρᾶς καὶ θαυμασμοῦ αὐτὸν ἀκολουθεῖ καὶ πανηγυρικῶς αὐτὸν ὑποδέχεται μετὰ βαίτων, κράζων ὡσανῶν ὃ ἐν τοῖς ἑβραίοις.

Πλὴν φεῦ! ὅποια ἀβεβαιότης καὶ ἀνθρωπίνη ἀστάθεια! Ὁ λαός, ὁ ἀναφωνῶν, ὡσανῶν ὃ ἐν τοῖς ἑβραίοις, αὐτὸς μετ' ὀλίγας ἡμέρας μέλλει ν' ἀλλάξῃ προσώπειον καὶ καταδιώξῃ τὸν ἐξυμνούμενον. Τοῦτο εἶδώς καὶ ὁ Ἰησοῦς, ὡς Θεὸς παντογνώστης μετὰ τὸν μυστικὸν δεῖπνον συμπληροῖ τὴν αἰώνιον αὐτοῦ διδασκαλίαν μέλλων νὰ ἀποχωρισθῇ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ καὶ λαμπρῶς αὐτοὺς πλέον προπαρασκευάζει διὰ τὸν ἀγῶνα, δι' ὃν προωρισμένοι εἰσίν. Λαμβάνων εἶτα αὐτοὺς ἐξέρχεται ἔξω καὶ ἔρχεται εἰς τὸ ἀθάνατον τῆς Γεθσημανῆ χωρίον καὶ εἰσέρχεται εἰς κῆπον, ὅπως κατ' ἰδίαν προσευχηθῇ. Ἄλλ' ὅποιον θέαμα ἡμῖν ἐπιφύλασσει. Ὁ Ἰησοῦς ὁ ἀτάραχος ἐ-

κείνος τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς καρτερίας τύπος, ἀγωνιᾷ, μοχθεῖ, κοπιᾷ καὶ ἀποθαρρύνεται ἐν τῇ ἀναμνήσει τοῦ φρικτοῦ θανάτου καὶ πρὸς στιγμὴν δειλιά! Ἴδου ἡ ἀνθρωπίνη τοῦ Χριστοῦ φύσις ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ βία, ἐν ὅλῃ τῇ σφοδρότητι. Ὁ Ἰησοῦς πάσχει ὡς τέλειος ἄνθρωπος καὶ ὑπόκειται εἰς τὰς ἀδυναμίας τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος. Μετὰ τε-

τρωμένηs καρδίας ἀναφωνεῖ: *Περὶλυπος ἐστὶν ἡ ψυχὴ μου ἕως θανάτου... Πάτερ, εἰ δυνατόν ἔσθι πορεύθαι τὸ ποτήριον τοῦτο ἀπ' ἐμοῦ.*

Τῇ ἀνθρωπίνῃ ὁμῶς φύσει ἀντιπαράκειται ἡ θεία τοῦ Ἰησοῦ φύσις, ἡ θεότης αὐτοῦ. Ἦτο γὰρ καὶ τέλειος Θεός. Ὡς τοιοῦτος λοιπὸν, ἀναλαμβάνει τὰς δυνάμεις του, διδίδει ζωὴν εἰς τὴν τρωθεῖσαν ἀνθρωπίνην διάνοιαν καὶ στερρὸς εἰς τὰ προαποφασισθέντα ἀναφωνεῖ συμπληρῶν. *Πλὴν οὐχ ὡς ἐγὼ θέλω, ἀλλ' ὡς σὺ!* Ἐν Γεθσημανῆ λοιπὸν τρανῶς ἡ διπλὴ τοῦ Ἰησοῦ ἀποδεικνυται φύσις δοξαζομένη ὑπὸ πάντων

τῶν δογμάτων πλὴν τῶν μονοφυσιτῶν Ἀρμενίων, δοξαζόντων μόνον τὴν θεϊαν φύσιν τοῦ καθ' ἡμᾶς τελείως Θεανθρώπου Ἰησοῦ.

Οὕτω, λοιπὸν, προσευχηθεὶς καὶ τοὺς κοιμωμένους ἐγείρας μαθητάs ἐξέρχεται, ἵνα τὸ ἀπαισιώτερον συναντήσῃ θέαμα. Ἴδου ὁ πρὸ ἡμερῶν ἀλαλάζων μετὰ βαίτων λαὸς φερόμενος κατὰ τοῦ ὑψωθέντος καὶ ἐξυμνήθέντος

ξύλοις και μαχαίραις! Τύπτει, υβρίζει και σκώπτει αναιδώς τὸν εἰς δὴν πρὸ ὀλίγου ἐστρώνην τα ἱμάτιά του, ἵνα διαβῆ και θριαμβευτικῶς εἰσελθῆ εἰς Ἱερουσαλήμ. Εἰς ἐπιμετρον δὲ ἐρχεται τὸ ἱερώτερον τῶν σημείων, τὸ εὐγενέστερον τῆς ἀγάπης τεκμήριον, τὸ σύμβολον τῆς φιλίας, ὁ ἀσπασμός, ἵνα χρησιμοποίηση ὡς σύμβολον τῆς προδοσίας! Ὁ προδότης Ἰούδας καταλλάξως τοῦτο ἐξέλεξε ἀγνοῶν, ὅπως ἐξυμνηθῆ ἐτι μᾶλλον ἢ ἀλήθεια και ἡ ἀγάπη. Παραδίδεται ἡ ἀγάπη και προδίδεται διὰ τοῦ σημείου αὐτῆς, τοῦ ἀσπασμοῦ. Πωλεῖται ἡ ἀλήθεια, ὡς τὸ εὐτελέστερον τῶν ὠνίων, ἀντὶ τριάκοντα ἀργυρίων! Προπράσκειται ὁ Σωτὴρ ὑπὸ τοῦ αναιδοῦς μαθητοῦ τριάκοντα ἀργυρίοις.

Ἄγεται ἐντεῦθεν ὁ Ἰησοῦς συρόμενος και κακοποιούμενος ὡς τῶν κακουργότερων κακουργότερος και φέρεται ἐνώπιον ὑποκριτῶν Ἀρχιερέων τυπτόμενος και ἐμπαιζόμενος, ὅπως κριθῆ. Ἡ ἀμάθεια κρίνει τὴν ἀλήθειαν, τὸ σκότος ἐρευνᾷ τὸ φῶς! Περιπαίζεται, περιβάλλεται ψευδῆ πορφύραν και στέφανον ἀκάνθινον δέχεται ἡ κεφαλὴ, ἡ τὸν ἀνθρωπον ὑψώσασα και ἐκ τοῦ βορβόρου ἀνεγκύσασα. Καὶ κρίνεται ἡ ὑπερτάτη ἀλήθεια και καταδικάζεται ὑπὸ τῶν τυφλῶν εἰς τὸν ἀτιμώτερον τῶν τότε θανάτων, τὴν σταύρωσιν. Ἐξάλλος ἐξ ἀγρίας χαρᾶς ὁ μαινόμενος ὄχλος τοῦτον ἀρπάζει, ἐπιφορτίζει τὸν σταυρὸν και ἀγει εἰς Γολγοθά. Ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ τοπίου τούτου πῆγνυται ὁ σταυρὸς τοῦ Σωτῆρος μεταξὺ δύο ἐτέρων σταυρῶν καταδικασθέντων κακούργων. Ὁ τύπος τῆς ἀρετῆς, ἡ διάσωσις και ἡ παρηγορία τῶν ἀμαρτανόντων τίθεται μεταξὺ δύο ληστών! Ἐπὶ τοῦ Γολγοθά! Γολγοθά! Ἀκρόπολις τοῦ Χριστιανισμοῦ και τοῦ νεωτέρου Ἑλληνισμοῦ, χωρίον ἀξιώθεν τῆς ὑψίστης τοῦ πλάστου τιμῆς. Ἐπὶ σοῦ μέλλει νὰ συμπληρωσῆ ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς τὸ καλοσῶστον αὐτοῦ ἔργον, τὴν τῆς ἀνθρωπότητος ἀναγέννησιν.

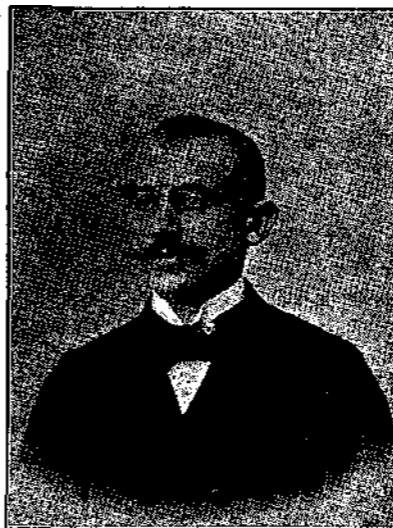
Ἦλθεν ἡ ἕκτη ὥρα και ὁ Ἰησοῦς τίθεται ἐπὶ τοῦ σταυροῦ προσηλούμενος ἡλίου. Ἀτάραχος ἐπ' αὐτοῦ δέχεται τοὺς ἐμπαιγμοὺς και τὰς βλασφημίας τῶν σταυρωτῶν του και τῶν συσταυρωμένων αὐτῶ, λέγων ἐν τῇ θεῖα δυνάμει αὐτοῦ, *Πάτερ ἀφες αὐτοῖς, οὐ γὰρ οἴδασιν τί ποιοῦσι!* Σκώπεται, ὀνειδίζεται, υβρίζεται, ἀλλ' ὡς θεὸς συγχωρεῖ. Ποτίζεται ὄξος ἀντὶ τοσοῦτων εὐεργεσιῶν και κεντάται τὴν πλευρὰν ὑπὸ χειρῶν ἄς ἐπλασεν.

Ἐσταυρώθη λοιπὸν ὁ Βασιλεὺς τῆς κτίσεως και ἐτέθη εἰς τὸν σταυρὸν αὐτοῦ ἡ ἐπιγραφή Βασιλεὺς ἐν τῇ πορρωσίῃ ἐκείνων σημαίνουσα τὴν δόξαν αὐτοῦ. Ἐσταυρώθη ἡ ἀλήθεια και ἡ ἀγάπη, ἵνα θριαμβεῖσιν ὀρμη-

τικῶς και ἀκατασχέτως. Ἡ φύσις τὸν Κύριον αὐτῆς ἐν σταυρῶ ὄρῳσα ταρασσεται. Σκοτίζεται ὁ Ἥλιος και τὰς ἀκτῖνας αὐτοῦ κρύπτει. Ἀμαυροῦται ὁ οὐρανὸς ἐκεῖνος, ὁ ἄλλοτε ἐν τῇ νυκτὶ τῆς γεννήσεως λάμπων και συναγαλλόμενος τῇ γῆ. Τὸ σκότος ἐπὶ τρίωρον ἐπικρατεῖ, μέχρι ὥρας ἐνάτης. Πάντων δὲ πληρωθέντων ἐπέρχεται και ἡ τελευταία στιγμή. Φωνὴν μεγάλην ὁ Ἰησοῦς ἀφίνει και τὸ πνεῦμα εἰς χεῖρας τοῦ πατρὸς παραδίδει φωνῶν. *Τετέλεσται!* Συνεπληρώθη τὸ ἔργον τῆς ἀναγεννήσεως, ἐτέθη ἡ ὁροφὴ τοῦ οἰκοδομήματος, ἐτέθη ἡ σφραγὶς διὰ τοῦ αἵματος αὐτοῦ τοῦ λυτρωτοῦ. Θεάμα ἐκπαγλον και θεῖον, ἀλλὰ και ἀπαίσιον! Σιγηλὸς και κεκλιμμένη τὴν τὸν ἀκάνθινον στέφανον φέρουσαν κεφαλὴν ἔχων, μένει ἐπὶ τοῦ σταυροῦ ἐν μεγαλειότητι θεῖα, ἐν ὠραιότητι θεσπεσία, ὁ Θεός! Ἴδου αὐτός, ὁ ζωῆς χορηγός, ἄπνους πρὸ τῶν παρ' αὐτοῦ τὸ εἶναι λαβόντων. Ἴδου ἡ ἀλήθεια σταυρουμένη, ἱδὺς ὁ Θεὸς ἔρμαιον ἐκουσίως τῆς κακοβουλίας τοῦ διεφθαρμένου λαοῦ. Τὸ καταπέτασμα τοῦ ἐβραϊκοῦ ναοῦ σχίζεται ὡς περιττὸν πρὸ τῆς κηρυχθείσης ὑγιούς και τελείας θρησκείας. Ἡ γῆ συνταράσσεται και δονεῖται αἰσθανομένη ἄπνουν τὸν δημιουργόν της ἐν αὐτῇ. Οἱ νεκροὶ ἐγείρονται λαβόντες ζωὴν ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἀπώλειαν τῆς ζωῆς αὐτοῦ τοῦ χορηγοῦ ταύτης. Μνημεῖον καινὸν ἐτοιμάζεται, ὅπως δεχθῆ ἐν ὁρίοις τὸν πανταχοῦ παρόντα!

Πρὸ τῆς σιγηλῆς ἐκείνης λαμπρότητος τοῦ ἐσταυρωμένου ἀρθῶμεν και ἡμεῖς διὰ τῆς φαντασίας και κράξωμεν, εὐσεβῶς τὸ γόνυ κλίνοντες:

«Ἐσταυρωμένε Ἰησοῦ, θεῖα αἴγλη, Σωτὴρ τοῦ κόσμου, ἀλήθεια και ἀγάπη, πρότυπον τῆς ἀρετῆς. Λάμπρις ἐν τῷ Σταυρῶ ἀπαστρέπτουσα, θεῖα δυνάμις και σοφία. Μεγαλειότης διὰ τῆς ταπεινότητος εἰς τὸ κατακόρυφον ὑψωθείσα, προστάτα και ἐλπίς τῶν κακοπαθούντων, μόνε παρήγορε τῆς πενίας και τῶν δεινοπαθημάτων. Θεὲ ἀληθῆ διὰ τὴν ἀνθρωπότητα παθῶν, ἀξίωσον και ἡμᾶς τοὺς ταπεινῶς σοι προσπίπτοντας, τοὺς ἀναξίους ἀτενῆσαι τὸ ὠραῖον Σου πρόσωπον, τοὺς εὐσεβῶς τὸ θεῖον Σου ἀναφέροντας ὄνομα και φόβῳ πρὸ τῆς ἰσχύος Σου ἱσταμένους, τοὺς μόνην Σε ἐλπίδα ἔχοντας, ἀξίωσον τῆς ἐπουρανίου Σου βασιλείας και τῆς τοῦ ληστοῦ ἐπαγγελίας και φώτισσον ἡμᾶς ἐν τῇ τοῦ βίου διαπάλῃ.»

ΧΡ. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

“ΠΡΟ ΤΟΥ ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΥ,”

Ὀλοῦς πρωτότυπον και ἰδιόρρυθμον, ἔργον μεγάλης ἐμπνεύσεως, ἀλλὰ και θερμῆς περιπαθείας τὸ δις ἐπισήμως ἀναγνωσθῆν και τιμηθῆν ὑπὸ τῆς Γαλλ. Ἀκαδημίας.

Ἔργον ἐλευθερίας ἀθεομετόν, ἱπταμένης εἰς ὀρίοντας αἰωνίου φωτός, ἀνακαλυπτοῦσης μεγάλα ἰδεώδη εἰς τοὺς αἰθερίους κόσμους. Ἐνθα ὁ συγγραφεὺς ἐν ποιητικῶ ἐθνοποιεῖται ὄνειροπολεῖ ἐν ἑλληνικὸν ἰδιαιτὸν, ἀντιπροσωπεῖται τὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου, ἐξαπλοῦμενον εἰς τὴν γαλιανὴν ἔκτασιν.

Ποίησις και φιλοσοφία συννεοῦνται, και ἀποτελοῦσι ἐν ὄνειρον ὑδιαλειπτῶν εἰκόνων, μίαν φαντασμαγορίαν ἑλληνικῆς θρησκείας, κυριαρχούσης ἐν μέσῳ λάμπων.

Ἀπ' ἄκρον εἰς ἄκρον τοῦ ὠραίου, ἀλλὰ και περιέργου βιβλίου, εἰς βαθὺς μυστικισμὸς και συμβολικὸν ἔπος, ἐγκρίπτουσιν ἰδέας ὑψηλάς, σηματοδοτήσας εἰς μέγαν πόθον, τῆς τοῦ παντός ἐξἑλληνίσεως διὰ τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας, ἣτις θριαμβεῖ εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἰδέαν.

Ὁ κ. Ἡλιόπουλος, γνωστότατος, ἐκτός τῆς ποικίλης δράσεως τὸν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν, πολυλαχῶς τιμηθεὶς και παρασημοφορηθεὶς μάλιστα πᾶν ἀξίως, ἀνέκαθεν ἐν τῇ λογοτεχνίᾳ ἐπίζητη καταπέτῃσας θεῖαν διὰ τῆς πληθῶς τῶν δημοσιευμάτων του, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲ ψευδώνυμα, διακρινόμενον πάντοτε ὑπὸ παραφόρον ὄντος αἰσθημάτων και ἐμπνευσμένων ὑπὸ ὑψηλῶν ἰδεῶν, οὐχὶ ἀπαλῆ ἀνεγάρη και εἰς τὰς στήλας τῆς «Φύσεως» ὡς ἐνθυμοῦνται οἱ παλαιότεροι ἡμῶν ἀναγνώσταί.

Δημοσιεῖται ἐπιχαίρων ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ «πρὸ τοῦ ἐσταυρωμένου» συμβολικῶς φιλοσοφικῶν, ὡς και τῆς εἰκόνα τοῦ συγγραφέως (κατὰ παλ. φωτογραφίαν) και μικρὸν συμβολικὸν κόσμημα ἐκ τοῦ βιβλίου.

Ὁ ἀφῶνος σοφία τοῦ διαχρύσου ὕψους τοῦ οὐρανοῦ ἐν τῇ σιγῇ σου τὴν πρῶταν προσαγορεύω τῆς κοινῆς πατρίδος, ἐνθα οὐδέποτε ἡ γλυκύτης στερεῖται τοῦ ὀδυροῦ και ἡδῆ, ὅτε ἡ ἀίχμη τοῦ τιμίου ἔλλου τὸν ναρκώδη διατρυπᾷ τῆς γῆς κόλπον, ὅπως τὴν λήθην σφραγίσῃ, και τὸ πνεῦμα ἐκθάψῃ τῶν ἀναμνήσεων ἐκείνων, ἄς παρέλαθεν ἡ ἱστορία τοῦ κοσμικοῦ μυστηρίου, δὲν εἶμαι και ἐγὼ τότε κοινὸς τῶν βροτῶν, ἀλλὰ θεράπων τῷ μικροτέρῳ τῶν ἀγγέλων σου, και κατανοῶ ἀνευ ὀρίων τὴν ζωὴν τοῦ φωτός. ἐνῷ σὺ ἐκτείνεις τὰς χεῖρας, τοὺς δύο ἀντιθέτους δεικνύεις πόλους τοῦ ἀτέρμονος ἀγνώστου και προσκαλεῖς τὴν ἰδέαν, ὅπως οὐριοδρομήσῃ εἰς τὸ ἀχανές.

Και δὲν ἐπιζητεῖ προσκύνημα, ὡ καλλὸς οὐρανότιον, ἡ εὐκλείης σου λύπη, ὅποτε ἡ πρῶτη παραφορά τὴν οὐρανοδρόμον σταματήσῃ ἐν τῷ κενῷ, ἵνα ἀναμνησθῇ αὐτὴ τῆς νηπιότητος τῆς ἡ ἐρασμότητος σου τότε τῇ ἐξασπαστέλλει τοῦ στεναγμοῦ σου τὸ ἀπήχημα, ἐκείνης ἡ πλάνη συνέρχεται, και ἡ πτήσις χωρεῖ εἰς τὰ βάθη τοῦ ἀπείρου.

Ἡ δὲ γῆ μετα τῶν δλοκαυτωμάτων της ἡρέμα ἐν τῇ μεγαλοουργίᾳ ἀφανίζεται εἰς τὸ σκιοφῶς, και τὸ σὺμπαν τὴν ὑπαρξίαν της προσδέχεται ἐν τῇ γενικῇ ὀμίχλῃ, ἣτις ὡς νεκρικὴ σινδὼν τὸ ἔνομα της περιβάλλει τὸ ἔνομα, ὅπου ἐσεβάσθη ἡ εἰδωλοατρία σου, ἡ μεγάλη ἐκείνη ποίησις, ἣς ἡ λύρα ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Γολγοθά κατετέθη, ἵνα φλογισθῇ ὑπὸ τῆς πνοῆς σου, ὅτε τὸ ἀκάνθινον στέμμα τὸ περιπαθεὶς περιεκόσμη ἰνδαλμά της, ὡ μουσηγέτα τῆς οἰκουμένης.

Ἡ Γῆ μετα τῶν θυσιαστηρίων, τῶν ῥόδων, και τῶν ἀρωμάτων, τὰ κοσμημάτα της ἀπώλεσασα, τοὺς οἴκους τοῦ συμβολικοῦ πανθέου, και τὴν γυμνότητά της συναισθανθείσα, τῶν ἀρχεγόνων ἀνεμνήσθη μυθολογιῶν της πρωτογενούς πατρολογίας, ἣτις ἐπὶ τοῦ ψυχροῦ ἐκυριάρχει σώματός της, ἐνεπνεύσθη ὑπὸ τοῦ θνήσκοντος μυστικισμοῦ, ὑπὸ τῶν ἀπορρήτων ἐθερμάνθη, και ἡ ἀγκάλη της τρέμουσα τὸ ἱλαστήριον προσεδέχθη αἶμα σου.

Και τὰ πάθη δὲν ἐξώρμων πλέον ἐμμανῶς ὅπως τὰς ἀναγεννωμένους συντρίψωσι κοινωνίας, διότι ἡ προαιώνιος συνετελεῖτο μυσταγωγία, ἵνα μὴ πάσχη ὁ ἀγνωστός θεός. Καὶ ὅποτε ὁ τοῦ παντός ἄφορος τὴν ἡρεμον προσομοίεζε της κατανύσεως ὀδονυκτίαν, εἶχον καταπαύση και οἱ τελευταῖοι θόρυβοι, και αἱ πρῶται ἀρμονίαι ἤραντο τοῦ νέου ἀνθρώπου δονοῦσαι τὴν ψυχὴν και ἐνόμιζέ τις, ὅτι ἡ γῆ ἀπεκρυσταλλοῦτο, ὡς νέα πνευματικὴ μάζα, ἐν τῇ συνεχεῖ τοῦ ἀστερισμοῦ της τρικυμίας.

Και ὁ ἑλληνικός νοῦς προφητεύων, ὀνειροπολῶν, μαντευόμενος, τείνων νὰ συγκεντρώσῃ τὰς θεωρίας ἐν τῇ δυνάμει της οὐσίας, τὸν ἰδανισμόν ἐν ἰδῆ συνεκράτει διαμορφώσῃ, ἀνέλυε τὸν χαρακτῆρα του, εἰς τὰ βάθη εἰσέδουε τῶν λογισμῶν, διηρῶτα τὸ ἔρεβος και τοὺς κεραυνούς, παρέδιδε τὰς κρυφὰς σκέψεις εἰς τὸ πνευματικὸν τῶν μάγων και οἰωνοσκόπων φυλακεῖον, και ἀνεκάλυπτε μόρια ὑπεργείων δεσμών, στοιχεῖα υπερφυσικῶν ἐνοτήτων, ἀστέρας φωτεινοὺς ἐν τῷ σὺμπαντι της σοφίας τοῦ κόσμου, περὶ τοῦ θεοῦ.

Και ἐγνώριζες, ὡ πάνσοφε μουσηγέτα, τὰς πρῶτας ταύτας τοῦ παρελθόντος συγκινήσεις, και ὅποτε τὸ βλέμμα σου ἐπὶ ἑλληνικῆς προσερρήθη μορφῆς, «νῦν ἐδοξάσθη» ἐφώνησε διὰ σοῦ ἡ θεσπεσία ἀλήθεια, ὑπὲρ ἣς κρέμασαι ἡδῆ, τῆς Ἑλλάδος πολυλάτρευτον ἀγλάισμα.

Τετέλεσται! τοῦ Ἰορδάνου τὰ ρεῖθρα δὲν ἐσταμάτησαν, ἀλλ' ἔσσει εἰς τὸν γαλανὸν ἐκβάλλουσι

πόντον, ὅστις καὶ τῆς Στυγὸς τὰ ψυχρὰ προσδέχεται νάματα· παρὰ τὴν Νεκρὰν θάλασσαν οὐδέποτε δάφνη ἐβλάστησε, διότι ὁ μαρμαρῖνος διατηρεῖ ξηρὰν τὴν παράδοσιν, ἢ δὲ Ἀχερουσία δὲν ἔπαυσε τὴν παγετώδη τῆς σιγῆς.

Οὐδὲν μετεβλήθη εἰς τῶν ἀρχαίων μυστικῶν κέντρων τῆς ἀναγεννηθείσης γῆς· μόνον εἰς ἀκαθὰς τῷ Κωκυτοῦ δὲν ἀνεβλάστησαν, διότι τῆς ἀμαρτίας τὸ δάκρυ ἦτο ἀσθενὲς πρὸς ζωογόνησιν τῶν.

Τὰ λοιπὰ ἀνετράπησαν, θρυμματισθέντα ὡς περὶ τὰ· οἱ κολοσοὶ συντριμμάτα· οἱ τιτάνες σκιαί· τὰ μαυσώλετα ἐρείπια· αἱ πυραμίδες ἀπολιθωμένοι σκελετοὶ ἀμόρφων θεῶν.

Συνετρίβησαν ἄλλα διασκορπισθέντα ὑπὸ τῆς πνοῆς τῆς ἀληθείας, ἄλλα καταπεσόντα ὑπὸ τὸ βάρος τῆς, καὶ ἄλλα παραχρῆμα θανόντα, ὅποτε ἐν τῇ μέθῃ τοῦ ἀναμενομένου εὐαγγελισμοῦ, τὸ πλήρωμα ἐπέστη τοῦ χρόνου.

Ἀνέστησαν δ' ἐκεῖνα μένον, δι' ὧν ἡ Ἑλληνικὴ τέχνη ὠμίλει μετὰ τοῦ πέμψαντός σε.

Καὶ τὸ νέον ὄνομα δὲν ἠλλαξε τὴν παλαιὰν μορφήν· ἀφοῦ διεσώθησαν αὐτοῦσι οἱ θρησκευτικοὶ τύποι, τὸ κηρύκειον μεταπίπτει ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Ἑρμοῦ, ὅπως παραληφθῆ ὑπὸ τοῦ ἱερατείου σου· ὁ ἠρώσιμος ὠνομάσθη ἀγώνιστήν· αἱ παραδόσεις τῆς γενεθλίας γῆς, γραφαί· τὸ πλαστικὸν θρησκευτικὸν κάλλος, οἶκος θεοῦ· οἱ διθύραμβοὶ καὶ οἱ παιφᾶνες, ψαλμοὶ· αἱ ἱεραὶ τελεταί, λειτουργίαι, μετὰ τὸ αὐτὸ θυμίαμα μετὰ τὰς αὐτὰς ἀνθοστολίαι· ἡ θεοκρατικὴ τάσις, φανατισμὸς· τὴν βιωτικὴν δὲ χαρπὸν καὶ τὴν νεκροδρομίαν, ὁ προαιώνιος θά διακρίνη θρησκευτικὸς τύπος τῆς ἀντιλήψεως. Οὐδαμῶς πλέον ἡ ἀρχαία Σφιγὲ ἀνεφάνη, ἀλλὰ τὸ ἀρχαῖον γυμνόν· ἡ ἐλευθερία καὶ ἡ ἀπόλυτος ἀλήθεια, ἡ δ' ἡγήσιος τύπος, σὺ, ἀνυψώθη ὡς ἀθάνατος αὐθεντία καὶ ἀρχή, παρέμορφώθη, ἐχρωματίσθη, καὶ ὠνομάσθη σεμινοτυφία καὶ ὑπόκρισις.

Ἡ δὲ Τέχνη, ἢ ἡ ποιητικὴ ἐνέπνευσε φιλοσοφία τοῦ θεοῦ, παρήγαγεν ἐκπλήξεις, ἐξειδανηκέουσα καὶ ἀποθεοῦσα τὴν ὕλην ὡς ἰδέαν, μεταβάλλουσα τοὺς μαρμαρῖνους ὄγκους εἰς κάλλος, παρέχον τὴν ζωὴν τέχνη εὐαγγελική· ἀλλ' ἡ τέχνη ἢ ἐνέπνευσεν ὁ θνητός, προσεπάθησε νὰ γνωρίσῃ τὸν παράδεισον ἐν τῇ θεᾷ τοῦ τυχόντος κηπιῶνος καὶ τὸν θρησκον ἐνόος μάρτυρός σου ἐν τῇ εἰκόνι αἱμάτων, τροχῶν, καὶ σιδήρων· καὶ μόνον εἶταν τὸ ἀνεξάρτητον ἐκυρίαρχε πνεῦμα καὶ ἡ σπουδὴ καὶ ἡ γῶσις τοῦ ἀρχαίου τύπου, ὁ χρωστήρ ἢ ἡ νεωτέρα σμίλη ἠδύναντο νὰ θαματουργήσωσιν, ἵνα εὐλογηθῶσιν ὑπὸ σοῦ.

Καὶ ἡ διάσωσις τῆς ἀρχαιότητος, ἢ ἡ γῆθησις, ἢ ἡ προσεδόκας, ἢ ἡ συνετέλεσας, ἀποτυπῶνται πλέον διὰ τῆς ἠδελφωμένης τέχνης εἰς κτήμα αἰώνιας πίστεως.

Ἐν βλέμμα, καὶ τοὺς ἐμπαιθεῖς δύναται νὰ ἀποστομῶσι παραχαράκτας τοῦ εὐαγγελίου, ὅστινες τὸν χριστιανικὸν ἐδημιούργησαν φανατισμὸν, κεχωρισμένην ἀσεβῶς τὴν Ἑλλάδα σου θεωρήσαντες· ἐν βλέμμα εἰς τὸν ἀφθαρτὸν θρόνον τῆς ἰδέας καὶ τοῦ πνεύματος, ἐν βλέμμα εἰς τὸν ἀθάνατον ναὸν τῆς παγκοσμίου εἰρήνης ἢ τὸν Παρθενῶνα.

Ἐκεῖ, ὡς φῶς πανάγιον ἐν μέσῳ τοῦ δουλεύοντος ἀγαπητοῦ σου λαοῦ, διεσώθη ἡ προγονικὴ λάμψις τῆς ἐνότητος, καὶ ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς τῶν πελωρίων τοίχων ἐπιφάνειας, σειρά ἐπιφαίνεται ἀγίων μετὰ τῆς πανσέμου Μαρίας.

Διότι τίς ἀγνοεῖ τὴν πολυτίμον ἀγιογραφίαν τοῦ

ναοῦ τῆς σοφίας ; Τίς δ' οὕτω δὲν ὁμολογεῖ ὅποτε καὶ ὑπερθεῖν τοῦ Διονυσιακοῦ Θεάτρου, τὸ φῶς προσβλέπει τὰς καιδύλας, ἢ ἐν τῇ παρακειμένη πηγῇ τοῦ Ἀσκληπείου παρὰ τὰ ἤρεμα ρεῖθρα τοῦ ἱαματικού τοῦ ὕδατος, ἀγιάσματος, ὅτι οὐδὲν ἐν τῷ ἔθνικῷ ἀπωλέσθη δόγματι ἐν ταῖς πρωτίταις αὐτοῦ ἀρχαῖς ;

Μεγάλαι ἐσταυρωμέναι.
Κύπτουσι τὴν σήμερον αἱ λόγχοι, σιγῶσι τὰ πολλόφθορα ὄπλα, καὶ ὑπὲρ τὰς ἠδελφωμένας σημοίας κυριαρχεῖ τὸ σύμβολόν σου.

Τὰς θεοφήμους χρησιμολογίας, ἢ γιγαντώδεις ἀποκάληψις κομίζουσα, τὸ πᾶν συνεκάνει ἐν τῇ γαλήνῃ, καὶ τὰ νεκροδέγματα τῆς ἐπαγγελίας ἐδάφη, παλιγγενῆ τοὺς νέους βλαστάνουσι παραδείσους, καὶ ἐν ταῖς πνευματικαῖς ταῦταις δάσεσι πανάγιστος ἢ ἀνατολή ἐπιφαίνεται.

Τότε ὁ θρησκός σου διὰ τῆς εἰρήνης ἐκπροσωπεῖται, καὶ ἡ γλυκυτάτη ἀγάπη, χαρὰν εὐαγγελίζει μεγάλην· τὴν νίκην τῆς σεπτῆς σου καθόδου.

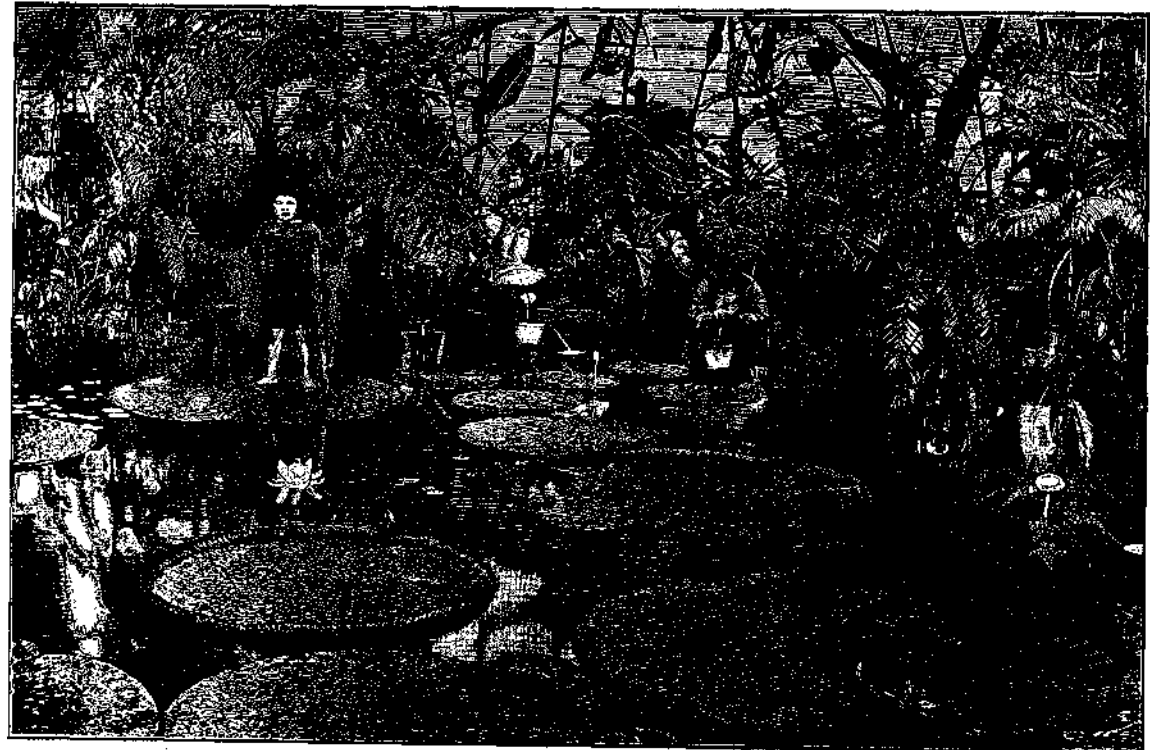
Καὶ ἡ θρησκεία σου πλέον εἶναι τῆς ἀληθείας ἢ ζωῆ, καὶ τῆς οἰκουμένης ἢ συνείδησις ἐν τῇ ἀντιλήψει ἐνισχύεται τῆς ἀποστολῆς σου, καὶ γονυπετεῖ ὁ θνητός πρὸ τοῦ μοναδικοῦ σπῆρος, θυσιασθέντος ὑπὲρ τῆς ἰδέας.

Εἶναι τὸ λίκνον καὶ ὁ τάφος τοιαύτης θρησκείας, τὸ νάμα τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ψυχῆς ἢ ἀμβροσία. Εἰς αὐτὴν τῶν αἰῶνων καταλήγει ἡ ἐξέλιξις, καὶ ἡ ἀγία σου χεὶρ, ἣτις συνήρπασε τὸν κόσμον, εὐλογεῖ ἤδη τὸν πιστεύοντα βίον, καὶ ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τοῦ πολιτισμοῦ ἢ ἱστορίας, ἐν ὀνοματί σου, τὰ ἐνθεα κηρύττει τοῦ ἀγῶνος νικητήρια.

Ὁ σταυρός σου ἀναλλοίωτος παραμένει εἰς τοὺς αἰῶνας, ἐν μέσῳ μάρμαρῖνου κλέους, περιστέφοντος διὰ τῶν συντριμμάτων τοῦ τὸ αἰώνιον αὐτοῦ φῶς.

Τοῦ κόσμου τὸ παρελθὸν σιγᾷ διὰ τῆς σιγῆς σου· ἔχει τελεῖως πλέον δοξασθῆ ἐν σοὶ, καὶ ὅποτε ὁ πολυδέγμων διανείγεται Ἄδης σήμερον, ἵνα σὲ χαιρετήσωσιν οἱ νεκροὶ σου, μυριάδες τῶν ἡλυσίων σου στεφάνων ἀνὰ τοὺς πανηγυρίζοντας διασκορπίζονται κευθμώνας, καὶ ἡ ἀναστάσιμος τῶν νερτέρων ἑορτὴ τὴν κλαυθμονὴν καταπαθεῖ, καὶ κοινός παιᾶν τὰς οἰχομένας προσκαλεῖ τῶν προγόνων πληθύας, ὅποτε τὰ σκοτεινὰ δονίσθη βασιλεία τὸ καυστικὸν ἐτετέλεσται.

Ποία μεγαλειότης τὸ μεγαλεῖόν σου ἐκεῖνο θέλει ἀντικρύσει, καὶ τίς ὑπέροχος διάνοια τὴν φιλοσοφικὴν σου θ' ἀποθαυμάσῃ ὑπεροχὴν :

ΑΠΟΨΙΣ ΤΟΥ ΘΕΡΜΟΚΗΠΙΟΥ ΤΗΣ ΠΑΒΙΑΣ

ΒΟΤΑΝΙΚΗ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΒΙΚΤΩΡΙΑ

Εἰς τὸν θαυμάσιον κήπον τῆς Παβίας ὑπάρχει τελειότατον θερμοκήπιον καὶ μέγιστον, ἐν ᾧ καλλιεργῶνται τὰ σπάνια φυτὰ τῶν τροπικῶν χωρῶν, καὶ οὕτως ἀποψὶν τινα βλέπετε εἰς τὴν παρατιθεμένην εἰκόνα Ἐντὸς τοῦ θερμοκηπίου τούτου ὑπάρχουσι διάφορα εἶδη τῶν νημφαιοειδῶν, ἐν οἷς διακρίνονται τὸ Νελύμβιον καὶ τὰ ἐκλεκτώτερα εἶδη τῆς Νυμφαίας, μέχρι τοῦ θόλου δὲ τοῦ θερμοκηπίου τὰ νηπενωδῆ ὑψοῦσι τὰ παγιδόφωρα ὄργανά των. Ὁραιοτάτη σειρά ἀνθουρίων μινυεῖ τὰ φύλλα τῆς μετὰ τῶν τοῦ Φιλοδέδρου, τῆς Μαρατείας, τῆς Στρελιτζίας, τοῦ Ἀδιάντου καὶ οὕτω ἡ θαυμασία πλοκὴ τῶν περιέργων καὶ καλλιτεχνικῶν φύλλων τῶν τροπικῶν φυτῶν μετὰ τῆς χαλαρᾶς καὶ μεθυστικῆς ἀτμοσφαιρας βυθίζει τὸ βλέμμα τοῦ παρατηρητοῦ εἰς ἔκτασιν καὶ ὄνειρους.

Νομίζει τις ὅτι εὐρίσκεται εἰς χωρίον τι ἄγριον τῶν τροπικῶν χωρῶν ἢ μάλλον εἰς ἀόρατον ἄστυλον παρθένου τινὸς δάσους, ἐν ᾧ ποταμοῦ τινος τὰ νάματα αἰετὶ σιγῶντα ἀκροῶνται τοῦ ἀσματος τῶν ὀδικῶν πτερωτῶν.

Σπάνιοι Κληματαίδες σχηματίζο-

μεναι ὑπὸ τῶν περιπεπλεγμένων βασιλῶν, στροφάδων κ.λ. περιπλέκουσι τὸν ὑάλινον θόλον τοῦ θερμοκηπίου ἐκτεινόμενοι κλάδους κεκαλυμμένους ἐκ τῶν ὠραίων αὐτῶν ἀνθέων καὶ στολίζουσαι οὕτως εἰπεῖν ὡς ἐν πλαισίῳ τὴν κάτωθι τούτων ἐντὸς ὠραίας λίμνης φυτευμένην Βασίλισσαν Βικτωρίαν, τὸ περιέργον τοῦτο φυτὸν περὶ οὐ δόμοιμον

Ἐντὸς τοῦ θερμοκηπίου εἶπομεν, εὐρίσκεται λίμνη· ἵνα δὲ συντελέσῃ καὶ οὕτη εἰς τὸν θαυμάσιον διάκοσμον τοῦ θερμοκηπίου, κατεσκευάσται ἐκ βράχων ἐξωτερικῶς ποὺ καὶ που σχηματίζουσα πίδακας καὶ σπύλαια περιβαλλόμενα ὑπὸ πτερίδων καὶ ἀδιάντων.

Ἐπὶ τῶν ὑδάτων τῆς λίμνης ταύτης λικνίζονται ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὑδρόβια φυτὰ, τὰ περιέργα ὅσον καὶ ὠραία, ὧν ὁμως ἐνταῦθα προεξέχει ἡ βασίλισσα Βικτωρία. Τὰ ἐπιπλέοντα φύλλα τῆς, γιγάντεια ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ λοιπὰ φυτὰ, στρογγύλα καὶ ὁμοιάζοντα πρὸς ὑπερμεγέθη κυκλοειδῆ ἄβακα ἔχουσι διάμετρον 1 1/2 - 2 μ. Ἐσωτερικῶς κέκτνται τοιοῦτον σύστημα νεύρων παχέων, ὅστε καὶ παιδίον δύναται νὰ ὑποβαστάσῃ, ὡς καὶ εἰς τὴν ἄνωθι εἰκόνα δείκνυται. Ἐπίσης εἶνε ἐφοδιασμένα δι' ἀδρῶν ἀκανθῶν, ὧν ἡ μόνη φροντίς εἶνε, ὅπως

υπερσπίζωσι την βασίλισσαν αυτών εκ των υδροβίων ζώων.

Τὰ άνθη τῆς Β. Βικτωρίας εἶνε τὰ μεγαλύτερα τῶν ὄσων ὑπάρχουσιν, ἔχοντα διάμετρον 30-40 ἑκατοστ. καὶ σχῆμα γιγαντιαίου ρόδου. Ἐνοίγουσι μόνον κατὰ τὴν νύκτα, περὶ τὴν 9 τῆς ἑσπέρας καὶ μόλις ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας. Χέουσιν εὐωδιαν ἑξοχον, τὰ δὲ πολυπλήθῃ αυτῶν πέταλα κατὰ πρῶτον μὲν εἶνε πάλλευκα, ἀπὸ δὲ τῆς δευτέρας ἡμέρας ροδόχροα καὶ ἐν τῷ μέσῳ πορφυρᾷ. Ὀλίγω δὲ πρὶν ἐκπνεύσωσιν καθίστανται καταπόρφυρα.

Τὸ φυτὸν τοῦτο πρὶν ἢ ὀνομασθῆ βασιλίσσα Βικτωρία, ἦτο γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα *Igypée* ἢ *Plat d' eau*, οὕτινος μάλιστα τοὺς ἀλφειώδεις σπόρους συλλέγοντες ἔτρωγον οἱ ἰθαγενεῖς καὶ οἱ Ἴσπανοὶ ἐν εἰδῇ ἀραβοσίτου υδροβίου.

Ἀνεκαλύφθη περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 19 αἰῶνος ὑπὸ τοῦ Haenke καὶ Bompland.

Τῷ 1832 ὁ Dr Lindley ἐκ δειγμάτων σταλλέντων αὐτῷ, προσδιώρισε βοτανικῶς εἰς τὴν πρέπουσαν αὐτῷ τάξιν καὶ οἰκογένειαν, καὶ τὸ ἀφίερωσεν εἰς τὴν βασίλισσαν τῆς Ἀγγλίας, δοὺς αὐτῷ καὶ τὸ ὄνομα Βασιλίσσα Βικτωρία.

Ἐν τῇ πατρίδι αὐτῆς εὐρίσκεται ἐντός τῶν ποταμῶν καὶ τῶν λιμνῶν, ἐν οἷς ὅμως δὲν ἀναπτύσσεται τόσον, ὅσον καὶ εἰς τὰ ἐν Εὐρώπῃ θερμοκῆπια, ἐν οἷς εὐδοκιμῇ ἐνεκὰ τῆς ἐπιμελοῦς καλλιέργειας.

Διὰ νὰ λάβετε μίαν ιδέαν τῶν τοιούτων θερμοκῆπιῶν, θὰ σᾶς περιγράψωμεν ἐν μικρῷ τὸ τοῦ βοτανικοῦ κήπου τῆς Παβίας.

Τὸ θερμοκῆπιον τοῦτο κατεσκευάσθη κυρίως διὰ τὴν καλλιέργειαν καὶ διατήρησιν τῶν τροπικῶν φυτῶν, ἅτινα ἀπαιτοῦσι θερμοκρασίαν ὑψηλὴν καὶ ὑγρὰν ἀτμόσφαιραν.

ὑπερμεγέθους θόλος μετὰ βάσεως πολυγωνικῆς, κατεσκευασμένος ἐκ σιδήρου καὶ ὑάλου, καλύπτει μεγάλῃν δεξαμενὴν ἐν τῷ κέντρῳ εὐρισκομένην, ἧς ἡ ἐπιφάνεια εἶνε περίπου 80 τετραγ. μέτρων, πεπληρωμένην ἐξ ὕδατος ρέοντος καὶ ἀνανεομένου, οὕτινος ἡ θερμοκρασία διατηρεῖται σταθερὰ μεταξὺ 28⁰—30⁰ βαθμῶν.

Περὶ τὴν κεντρικὴν ταύτην δεξαμενὴν εὐρίσκονται ἄλλαι πόλιν δεξαμεναί, ἡ δὲ πρέπουσα θερμοκρασία πασῶν, διατηρεῖται καὶ διοχετεύεται δι' ἰδιαιτέρου συστήματος συνδυασμοῦ σωλήνων κυλινδρικών ἐκ χαλκοῦ, διερχομένων κατὰ μῆκος τῶν πλευρῶν τῶν δεξαμενῶν, εἰς τρόπον τοιοῦτον, ὥστε πανταχοῦ νὰ χέεται ἢ ἀνάλογος θερμοκρασία.

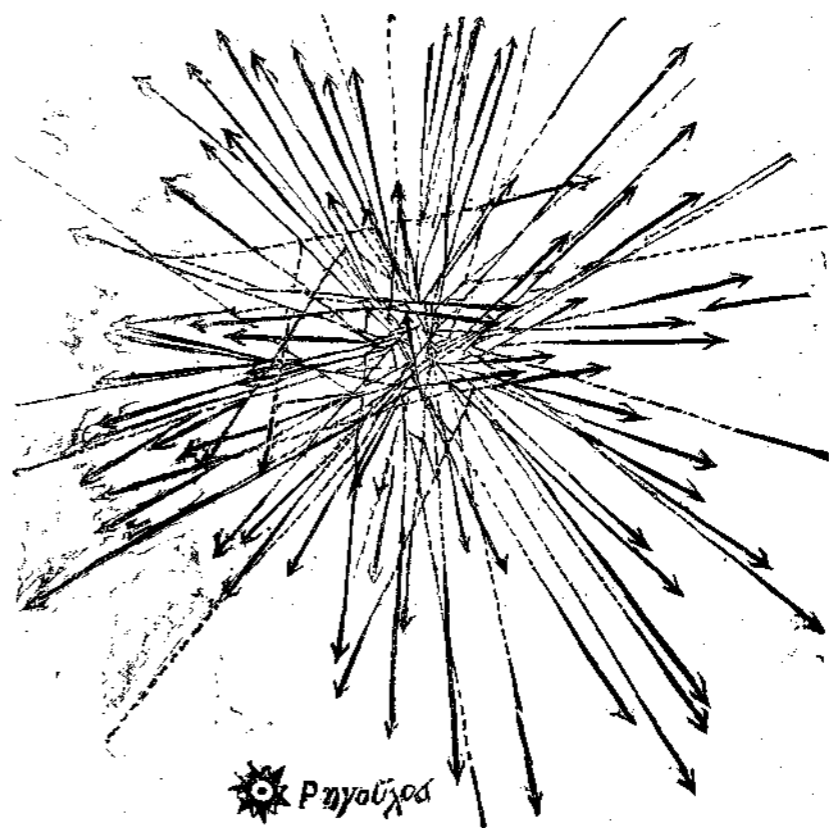
Ὅταν ὁμως πρόκειται νὰ χρησιμεύσῃ τὸ θερμοκῆπιόν σας καὶ δι' ἄλλα φυτὰ ἐκτός τῶν τροπικῶν, ἅτινα ἀπαιτοῦσι τὴν αὐτὴν θερμοκρασίαν, τότε τὸ θερμοκῆπιον πρέπει νὰ εἶνε μεγαλύτερον, κατὰ δὲ τὸ σχῆμα περίπου ὁμοιον μετὰ σταυρὸν, οὕτινος ὁμως καλεῖται τὸ κέντρον ἀντὶ τετραγώνου νὰ εἶνε στρογγύλον. Τότε ἐν τῷ κεντρικῷ τούτῳ καὶ κυκλικῷ τμήματι τοποθετεῖτε τὴν μεγάλην διὰ τὰ τροπικὰ καὶ υδροβία φυτὰ δεξαμενὴν ἐν δὲ τοῖς λοιποῖς τμήμασιν ἐπὶ σιδηρῶν βάσεων τοποθετεῖτε τὰς Ἀκαλύφας, Ἀλοκαζίας, Ἀνθούρια, Ἀσπαράγους, Ἀριστολοχίας, Κρόττονας, Δρακένας, Πανδάνους, Βριεζίας, Καλάδια κτλ.

Βεβαίως τὸ θέαμα τῶν πολυειδῶν καὶ παραδόξων τούτων φυτῶν μετὰ τὴν μεθυστικὴν, ἀρωματώδη καὶ χλιαρὰν ἀτμόσφαιραν θὰ εἶνε ἑξοχον καὶ θὰ ὑψοῖ τὸ πνεῦμα τῶν θεατῶν εἰς πολὺ ὑψηλότερας καὶ ἰδανικότερας σφαίρας.

Ἐν Ἑλλάδι θερμοκῆπια τέλεια, δημόσια καὶ προσητὰ εἰς τοὺς πάντας δὲν ἔχομεν δυστυχῶς. Καί, ναὶ μὲν, ἐν τῷ Βοτανικῷ κήπῳ (τοῦ Χασκεῖ) καὶ τῷ Βασιλικῷ τῶν Ἀθηνῶν ὑπάρχουσι θερμοκῆπια ἀξία λόγου διὰ τὰ περιεχόμενα φυτὰ, ἀλλ' ὅμως δὲν εἶνε κατάλληλα διὰ δημοσίας ἐπισκέψεις, καθόσον εἶνε στενόχωρα καὶ τυχῇ ἀνηγεργμένα. Νομίζομεν λοιπὸν ὅτι καλὸν θὰ εἶνε ἐν τῷ ἀνεγεροθσομένῳ περιφῆμῳ Ἀλοσεῖ ἐν τῷ πεδίῳ τοῦ Ἄρεως, ὅπερ ὡς λέγεται θὰ καταστῇ ἑξοχον ἐκ τῶν πλυτελῶν φυτῶν καὶ τῆς ἐπιμελοῦς τούτων καλλιέργειας, νὰ ἀνεγεροθῇ καὶ τέλειον θερμοκῆπιον καθ' ὅλους τοὺς κανόνας τῆς κηπουρικῆς, ἐν ᾧ πλὴν τῶν ἄλλων φυτῶν τῶν τροπικῶν χωρῶν νὰ καλλιεργεῖται καὶ ἡ βασιλίσσα Βικτωρία, ἧς ἄλλως τε ἡ καλλιέργεια καὶ ἐπιμέλεια εἶνε ἀπλουστάτη. Ἀρκεῖ νὰ ρίψετε ἐν τῷ ὕδατι σπόρους τινὰς καὶ τὸ φυτὸν θὰ σπεύσῃ μετ' οὐ πολλὰς ἡμέρας νὰ σᾶς εὐχαριστήσῃ, διότι εὐγενῶς ἀνελάβετε τὴν γέννησιν καὶ διαιώνισιν του.

Εἶνε ὁμως βέβαιον, ὅτι τὰ τοιαῦτα ἔργα ἀπαιτοῦσι χρῆμα οὐκ ὀλίγον, ἐνῶ ἀφ' ἑτέρου ἡ ὑπαρξὶς τῶν τοιούτων κήπων εἶνε ὠφέλιμος καὶ εἰς τοὺς σπουδάζοντας καὶ στόλισμα τῆς πρωτεύουσος, ὥστε μίαν καλὴν δώρεα ὁμογενῶν πατριωτῶν διὰ τοιαῦτα ἔργα δὲν εἶνε ἄσκοπος. Προσεχῶς θὰ περιγράψωμεν τοὺς ἀξιολόγους κήπους τῶν Ἀθηνῶν, τὸν Βασιλικὸν καὶ Βοτανικὸν μετ' εἰκόνων.

Κισσὸς

ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑ

ΟΙ ΔΙΑΤΤΟΝΤΕΣ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΟΥ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Τὰ τοῦ Νοεμβρίου μετέωρα προέρχονται ἐκ συναντήσεως τῆς Γῆς μετὰ μεγάλου ρεύματος οὐρανίων σωματιδίων ἐντός τοῦ ὁποίου αὐτὴ εἰσέρχεται κατ' ἔτος κατὰ τὴν 14 Νοεμβρίου, ἀλλ' ὅπερ εἶνε τοσοῦτω πλατὺ, ὥστε παρέρχονται τρεῖς ἡμέραι διὰ νὰ ἐξέλθῃ. Τὸ πλάτος τῆς τῶν τοιούτων σωματιδίων πλημμύρας, ἢν συναντῶμεν κατ' ἔτος εἶνε σχεδὸν 10,000,000 χιλιόμετρα, φοβερός ἀριθμός, ἀλλ' ὅστις οὐδόλως ἀναλογεῖ πρὸς τὸ μῆκος του, ὅπερ δυνάμεθα νὰ προσδιορίσωμεν πλεῖον τῶν 2,000,000,000 χιλιομ. Τῷ ὄντι εἰσχωρεῖ μέχρι τῆς τροχιάς τοῦ Κρόνου, οὕτως, ὥστε ὁ μεμακρυσμένος ἀστὴρ πρέπει νὰ συναντᾶται μετ' αὐτοῦ καθ' ἕκαστον τριακοστὸν δεύτερον ἢ τριακοστὸν τρίτον ἔτος.

Πιθανὸν δὲ εἶνε τὸ ἐναέριον τοῦτο ρεῦμα τῶν οὐρανίων σωματιῶν, νὰ ἀποτελῇ τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς ὕλης τῆς συνιστώσης τὸν δακτύλιον τοῦ Κρόνου.

Δύο περιστάσεις καθιστῶσι τὸ μέγα τῶν τοιούτων ἀστέρων ρεῦμα ἀξιον προσοχῆς.

Οἱ ἀστρονόμοι τῆς Ἀμερικῆς ἀπέδειξαν ὅτι καθ' ἕκαστον 70^{ον} ἔτος ἐπέρχεται χρονο-

τριβὴ μίαν ἡμέραν εἰς τὴν χρονολογίαν τῆς ἐμφανίσεως τῶν ἀστέρων τούτων. Αἱ παρατηρήσεις τῶν Ἰταλῶν βεβαίως τὴν καταπληκτικὴν ταύτην λεπτομέρειαν.

Ἄν αἱ ἐπὶ τοῦ φαινομένου τούτου μελέται ἦσαν ὁμοειδεῖς θὰ ἐβλέπομεν κατ' ἔτος νὰ γίνηται βροχὴ διαττόντων ἀστέρων ἀξιοσημείωτος, ὡς ἡ κατὰ τὸ ἔτος 1799 παρατηρηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Humboldt καὶ ἧς ἡ ἀνωτέρω εἰκὼν δίδει ιδέαν τινά. Ἡ δευτέρα εἰκὼν δεικνύει τὴν διάταξιν τοῦ φαινομένου τούτου. Αἱ σκιαὶ δεικνύουσι τὴν κάθοδον τοῦ ρεύματος, οὗ τὸ ἀνώτατον ὄριον ἐπανέρχεται καθ' ἕκαστον 33ον ἔτος. Ἄν ἀφήσωμεν τὰς παλαιὰς παρατηρήσεις τοῦ μεσαιῶνος, ἡ πλήμμυρα παρατηρήθη ἤδη τετράκις κατὰ τὸ 1799, 1833, 1866 καὶ τέλος ἡ ἐν ἔτει 1899 περὶ ἧς ἐν καιρῷ ἐγράψαμεν. Δὲν εἶνε, ὅπως παρατήρησε τὸ Ἀστεροσκοπεῖον τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὸ 1881, ὁ ἀριθμὸς τῶν τοιούτων ἀστέρων εἰς μίαν μόνην νύκτα δέκα χιλιάδες ἤδη εὐρέθη ὅτι ἀνέρχεται κατὰ πολλὰς ἐτι ἑκατοντάδας.

Εἰς τὰς πυκνὰς καταπτώσεις διαττόντων ἀστέρων δύναται τις ν' ἀριθμῆσῃ διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ πολλάς ἑκατοντάδας εἰς ἰ λεπτόν, ὑπελογίσθη δ' ὅτι ἡμερησίως εἰσδύουσιν εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν 10—20 ἑκατ. (πλὴν τῶν τηλεσκοπικῶν) ὧν ἡ μέση ἀπ' ἀλλήλων ἀπό-

άκομη άζητήτη. Μυστήριο έγινε και ίσως να μείνη μυστήριο.

Η καυμένη ή γυνάικα μονάχη της έκλεισε και δεν έτολμοδσε να φορέση μαύρα φορέματα, όταν άπόθαρε το μικρό της παιδάκι, ένα χαρούμενο άγγελουδι. Φόρεσε τότε τα μαύρα, άπέλειπθήκε από τον κόσμο και μόνο εδω έρχεται να στολήση τον τάφο του παιδιού της και να το κλάψη με τον άνδρα της.»

Το στρουθιον της κυπαρισσου είχε παύσει να έφυγε προς την φωλιάν του. Είς τα γραΐδια ο θυρωρός είχε έπιη «καληνύχτα». Η δε μελανίμων γυνή εκάθησεν επί του ψυχρού μαρμάρου.

«Ω! μια τοιαύτη ψυχή, έχει πολλά να συλλογισθή, πολύ να κλάση, πολλά να ζητήση και προπάντων το αώνιον αυτό άγνωστο, το δια τι. Θέλει να κλάση τον νεαρών άγγελόν της και ένθυμείται το μυστήριο του συζύγου της. Ψάβει τα άνθη του τάφου του τέκνου της και ο νοός αυτής άνατρέχει εις την εξαγάρησιν του άνδρός της ή φαντασία της πλέκει την άγνωστον σκηνήν του μυστηρίου, βλέπει συμπλοκάς, δολοφονίας, τον προσφιλή της συζυγον αιμόθυρον, ριπτόμενον εις ποταμούς... και άγωνιά, το στήθος αυτής όγκοῦται βιάως, ή καρδιά της πάλλεται και με πνιμένη φωνή άνακράζει άπεγνωσμένως:

— Ροδόλαφ! Ροδόλαφ!
— Έρχομαι!

... διήρχετο μεγαλοπρεπώς...

Υπό τας σκιάς των κυπαρισσων και τας άπαισίας σκιαγραφίας των τάφων, πλησίον μέλανος σταυρού, σκιά τις εκινήθη, τα φύλλα θάμνον έχωρήθησαν και σώμα ύψηλόν άνδρός άνωρθώθη

Η γυνή άνεσπίρησε τον άπαισίον τρομόν διεδέχθη αίσθημα αποτόμου, τρελλής χαράς και έλλπίδος, έκλιγε το στήθος βυθίζουσα προς τον άγνωστον, το βλεμμα αίφνης ώχρίασεν, οι όδόντες αυτής συνεκρούσθησαν και έρρίγησεν όλη... Ίδοι, ο άγνωστος πλησιάζει ή σελήνη αίφριδώς φωτίζει μίαν άπαισίαν μορφήν, ης οι όφθαλμοι άγρίως προσήλουνται επί της γυναικός, αι τρίχες της κόμης του είνε άνωρθωμέναι, αι κόιλαι παρταί του ρυτιδούνται εκ τρομάδους μειδιάματος. ένψ

οι όδοί της τον λάμπουν άπαισίως, φορεί στολήν φιλανθρωπικου ιδρύματος, ης ή ύπόλευκος χροιά συμφωνεί θαλασίμως μετά του μαρμάρου των τάφων. Προχωρεί βραδέως και εις έκαστον βήμα τον τριγμός φρικώδης, ώσει συγχρονόμενων όστών άκούεται. Είτε άλλος συρομένη διά του πόδός του.

«Ω! είνε τις τρελλός, δραπέτης φρενοκομειου... και πλησιάζει... πλησιάζει πάντοτε... γελά σαταρικός άκόμη, και — όταν ή δυστυχής γυνή προσεπάθησε να κρυφθή υπό τον κορμόν κυπαρισσου — ήνοιξε το βήμα κραυγάσας:

— Έρχομαι!..

Συνεκρούσθησαν μιαν έτι φοράν οι όδόντες και ή μελανίμων γυνή ένθυσθη εις την άπέραντον σωρείαν των τάφων. Έτρεχε, έτρεχε και ήκουε την φρικώδη σύγχρονσιν της άλλου και των μαρμάρων. Τι έφηνγε; ίσως τον θάνατον και διατί; μήπως πρό όλίγον εις τας εκτάσεις των όρειων της τον θάνατον δεν έζητη; Τι λοιπόν τουτον έφηνγε; Άρθρωπε μή ζητεί το διατί.

Ο δραπέτης τρελλός έφρισε, έτρεχε, έσκόνταπτεν εκ της άλλου και όμως πάντοτε μεταξύ των άφρών του στόματός του έκήρχετο και ή φρικώδης λέξις «έρχομαι». Άλλ' ήτο γυνή το θύμα του, ήσθμιασε και τέλος έπεσε. Ήτο έτι μακράν ύψωσε την κεφαλήν προς τον ου-

ρανόν το θάμβος της σελήνης την ένδύλωσε έκλιρε την κεφαλήν προς το έδαφος και οι όφθαλμοί της έπεσον επί τινος σκοτός, άβύσσου. Ήτο χαιρον στόμιον τάφου... Και ο τρελλός πάντοτε έγέλα, έψιθύριζε «έρχομαι».

Έφρικιασε, προσεπάθησε να έγερθή, το κατώρθωσε. Τι ποιητέον; Να τρέξη άνθρατον! Τάφος πρό αυτής, τρελλός όπισθεν. Το στόμιον του τάφου έχαινε θαλασίμως, το στόμα του τρελλού έγέλα άπαισίως... οι όφθαλμοί του έλαμπον. Έπροτίμησε το σκοτός και έρρίγη έντός του τάφου.

Ήτο θόλος ύγρου τάφου στεροῦ συνεσπειρώθη εις τινα γωνίαν και ήσθάρθη ότι έμπούφηχει. Ο τριγμός της άλλου ηκούετο καθρότερος και μετ' όλίγον εις το στόμιον του τάφου έφάρησαν δύο πόδες και ή άκρα της άλλου. Οι πόδες

εκινήθησαν και κατήλθον την πρώτην κλίμακα, ένψ ή άλλος μαριωδώς έκύλισεν επί της κλίμακος προταλίζουσα πενθίμως.

Η σκιαγραφία δύο ποδών εις το χαιρον στόμιον τάφου έξ ένός των οποίων κρέμαται και άλλου εις τι άπαισίον. Και εις τι τόσον άπαισίωτερον, καθόσον ή σκιαγραφία αυτή μερθηένται συμπληρούται και ή τρομερά άλλουσιν προταλίζουσα άπαισίως και κινουμένη όρειοειδώς, πότε συσπυρομένη και πότε όρμώσα προς τα εμπρός. ένθυμείται ότι έρχεται προς σε ο δραπέτης του φρενοκομειου.

Ήδη το σώμα του διώχτου έφάρη όλόκληρον και μετ' όλίγον ή μορφή του.

Έγέλα; ίσως, άλλ' ήτο σκοτός και μόρον οι όδόντες, οι λευκοί, έφαινοντο. Είς το βάθος του τάφου ηκούσθη τριγμός όδόντων. Ο τρελλός διηθηθη έκεί εκτεινώντας χείρας του.

Τι έζητει; Έν θύμα, έν άγνοία του όμως, διότι ήτο τρελλός Έρχομαι είχε βοήσει μόλις τον λήθαργον αυτού έτάραξεν ή άπελιπ φωνήμας δυστυχούς, ζητούσης τον άπολεισθέντα σύζυγον.

Έθανσε τον ύγρον τοίχον και μετ' όλίγον εις μίαν γωνίαν ευρεν έν σώμα το έσυρε βραδέως προς αυτόν, άλλ' ήτο κατάψυχρον και έπεισε επί του ύγρου έδάφους μετά δούπον πενθίμου. Ο τρελλός το αφήκε και μετ' όλίγον ή άγρία μορφή του έκήρχετο εκ του χαιροντος στομιου του τάφου.

Η ώχρά σελήνη εφώτισε το έκφυλον πρόσωπόν του.

Ήτο περίτρομον και σταγόρες ιδρώτος έλαμπον επ' αυτού. Δεν έγέλα.

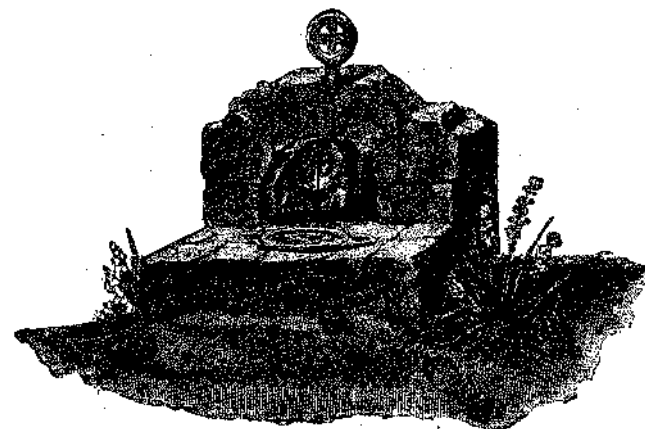
*

Έκ του τάφου έκείτον ποτέ πλέον δεν έκλήθεν ή μελανίμων επισκέπτρις της νεκροπόλεως.

Ίσως να έγνώριζε την μοίραν της από τα παιγνιόχαρτα γραίας τινος.

Τις οίδε;

ΚΙΣΣΟΣ

BAMBAKOΦΟΡΟΝ ΔΕΝΔΡΟΝ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Έν Νασσώ των Ήνωμένων Πολιτειών υπάρχει περίεργον και σπουδαίον δένδρον καταγόμενον εκ των Ίνδιών, και καλούμενον «βαμβάκοφορον δένδρον» ή eriodendron australe. Οι κλάδοι του καλύπτουσι μεγάλην έκτασιν και θα εξετεινοντο πολύ περισσότερον άν δεν τους έκόπτον συχνά, όπως εξασφαλίσει τους τοίχους των πέριε οικιών. Αι ρίζαι του ύψούνται 13 μέτρα περίπου υπεράνω του έδάφους. Το δένδρον, τω έντι, εύρίσκεται επί βράχου, και ίνα υποστηρίχθη, αι ρίζαι του υποχρεούνται να ζητήσωσι στηρίγματα μακράν υπέρ το έδαφος, έξ ου' εξηγήτε ή ύπερμετρος αυτών αύξησις. Άν σκεφθώμεν ότι οι κλάδοι προς βορράν και νοτιοδυτικώς εκτεινονται μέχρι 30 μέτρων, έννοούμεν ότι αι κολλοσαίαι ρίζαι δεν είνε άνωφελεις, ίνα ύποθατάσωσι τοιούτον όγκον. Διά της διατάξεως των περι τον κορμόν, αι ρίζαι αυται χρησιμεύουσιν ως στύλοι και υποστηρίζουσι στερεώς τον κυκεώνα των φύλλων και των κλάδων του κόρμου.

Τα φύλλα πίπτουσιν όλίγον πρό της ανοίξεως και αναβλαστάνουσιν σχεδόν άμέως. Βλέπομεν το δένδρον έντελώς γυμνόν το έσπέρας του σαββάτου, τελείως δε κεκαλυμμένον φύλλων την έπομένην δευτέραν. Είνε μεταμόρφωσις άπολύτως μαγευτική.

Η ύπερμεγέθης αύξησις του δένδρου τούτου φαίνεται όφειλομένη εις την όλως ιδιάζουσαν αυτού θέσιν. Ευρίσκεται εις το άκρον της πόλεως, έν μέσω οικιών και προστατεύεται υπό τούτων από των άνέμων της θαλάσσης και των καταιγίδων. Τοῦτο πιθανώς διδει εις αυτό την τόσον ύπερβολικήν αύξησιν.

Κατά το έαρ το δένδρον ύπέκειται εις τινα απογύμνωσιν και διδει χνοώδεις ίνας, όμοιας προς βάμβακα, αλλά πολύ λεπτοτέρας. Το έδαφος στρώννυται υπό τούτων εις αρκετήν έκτασιν. Το είδος τούτο της απογύμνωσεως διδει εις το δένδρον το όνομα βαμβάκοφορον υπό το όποιον είνε γνωστόν καθ' όλην την χώραν. Το όνομα τούτο άλλως τε είνε κακόηχον, διότι το γιγάντειον τούτο δένδρον δεν όμοιάζει διόλου προς το χαμόδενδρον, όπερ διδει τον βάμβακα και αι χνοώδεις ίνες, αίτινες διασκορπίζονται κατά την απογύμνωσιν του δεν έχουσι την αυτήν αρχήν, ήν έχει ο χνοός του βάμβακος.

...

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

Ο ΕΚ ΜΕΤΑΛΛΟΥ ΕΧΙΝΟΣ

Μεταλλόν τι, τό όποιον εκλέγομεν δεό-τως, δύ-
νεται νά διαλύση έτερόν τι, άλατώδους όμως φύ-
σεως. Ένίοτε τό μέταλλον, ούτινος διαλύονται αι
ένώσει, επιφαίνεται εις ώραίους κρυστάλλους.

Ούτω διά τής ύπο-
στάθης (αταπατι) του
μολύβδου κατασκευά-
ζομεν τό γνωστόν παί-
γνιον, τό δένδρον
του Κρόνου και διά
τής ύποστάθης του
άργύρου τό δένδρον
τής Άθηνάς.

Έν τούτοις και διά
του άκολουθού τρόπου
δύνασθε νά επιτύχητε
ώραίους κρυστάλλους.

Έντό ποτηρίου τι-
νός, πεπληρωμένου διά
διαλύσεως πρωτοχλω-
ρού κασσιτέρου (muri-
chlorure d'arsenic) -
μάτε διά τεμαχίου σύρ-
ματος, σφαιρικών περι-
που τεμάχιον ψευδαρ-
γύρου. Ο ψευδαργύρος
μετατοπίζει τό κασσί-
τερον, εστις επικάθη-
ται έν σήματι άπα-
στραπτουσών βελονών.
Μετά μίαν ώραν ή άν-
τίδρασις παύει, και έν-
τός του υγρού πλέει
σώμα τι στρογγύλον, πεποικιλμένον διά στίλβου-
σών άκανθών και ούτω έχετε πρό θυμών σώμα τι
έμοιον περίπου πρός τό σώμα φανταστικού λαμ-
πρού έχίνου.

ΜΙΑ ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΕΚΑΣΤΟΤΕ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΣΤΙΓΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

Συμβαίνει πολλάκις εις τά πρόσωπα τινών νά
εμφανισθούν μαύρα στίγματα, άτίνα παραμορφώ-
νουν τό πρόσωπον. Τά δυσάρεστα ταύτα στίγματα
προέρχονται εκ τινος παρασίτου του δέρματος, κα-
λουμένου «δημώδηξ» και προπάντω άναπτύσσου-
νται εις τους στίγματογόνους αδένες του δέρματος.

Βεβαίως θά ζητείτε νά μάθετε τόν τρόπον τής
άποφυγής των όχληρών τούτων έπισκεπτών.

Η έλική όμως έξάλειψις αύτῶ, είνε πολύ
δύσκολος, διά νά μη είπωμεν άδύνατος.

Έν τούτοις άκολουθήσατε τήν έξής συμβουλήν, ήν
τό Δελτίον δημοσιεύει.

Πλύνετε τό πρόσωπόν σας καθ' έκάστην πρωίαν
διά φανικούχου σάπυνης, τόν όποιον αγοράζετε
άπό τό φαρμακείον.

Μεταχειρίζεσθε πρός πλύσιν των προσβαλλομέ-
νων μερών θερμόν ύδωρ, όσον θερμότερον δύνασθε
νά ύποφέρητε

Άφού αφαιρέσετε όλίγα των τοιούτων μαύρων
στιγμάτων, μέ καθαράς πάντοτε χείρας (όχι δια
άμέσως, άλλ' όλίγα και εκ διαλειμάτων) πλύνετε

τό μέρος μέ χλιαρόν ύδωρ και φανικούχον σάπυνην
και επαλείφετε τήν έξής άλοιφήν καθ' έσπέραν πρό
τής κατακλίσεως.

Καλομελάνου 1 μέρος. Λολολίνης 10 μέρη.
Κυρίως όμως ζητήσατε άπό έν παρισινόν φαρμα-
κείον τήν specialité «antihobos» ήτις πολύ φημί-
ζεται διά τήν κατά των μαύρων στιγμάτων ένέρ-
γειαν.

**ΩΦΕΛΙΜΟΙ
ΓΝΩΣΕΙΣ**

**ΤΡΟΠΟΣ ΠΡΟΣ ΕΠΙ-
ΤΑΧΥΝΣΙΝ ΤΗΣ ΒΛΑ-
ΣΤΗΣΕΩΣ ΤΩΝ
ΣΠΟΡΩΝ**

Έντός 100 δρ ύδα-
τος καθαρού και εί δύ-
νατόν βραχείου πρόσθε-
10 δρ. αμμωνίας υγρής
και ανακάτωσον έντός
του υγρού τούτου θες
τους σπόρους και άφες
μέχρις εύ βλαστήσεσιν.
Οι κηπότροι γώνουσι
τους σπόρους εις νεαράν
κόπρον ή πωρ, δυνω κλπ.
και ούτως επιταχύνεται
ή βλάστησις, καθ' όσον
και ή εκ τούτων παρα-
γομένη θερμότης συν-
λει' διά τούτο και ή
κόπρος ή έχουσα σπό-
ρους, σταφυλής,
παράγει βλαστήσεις των
σπόρων τούτων.

Άλλή και ή κρυπτική πότασσα και ή σόδα διαλυ-
ομένη έν ύδατι έν μικρά ποσότητι ώσαύτως επιταχύνει
έντός όλίγων ώρων τήν βλάστησιν. Είς κόκκος καφέ τεθείς
έν τούτῃ διαλύσει άρχεται βλαστάνει έντός 3 ή 4
ώρων παρουσιαζομένου λευκού επιστρώματος, μεθ' ό
γίνεται ή βλάστησις λίαν όρμητική άμα τεθή ύπό γήν.

ΟΡΕΙΝΑΛΚΕΥΣΙΣ ΤΩΝ ΕΚ ΑΓΥΓΟΥ ΑΓΑΜΑΤΙΔΙΩΝ

Διά ν' αποδώσητε εις τά λευκά εκ γόψου άγαλμά-
τια, προτομάς κλπ. τήν ωραίαν χροιάν του όρεινάλ-
κου, έτοιμάσατε τό έξής μίγμα:

Διλυσατε 50 γραμμ. καλού σάπυνης εκ λίπους,
έντός 200 γραμμ. θερμού ύδατος και προσθέσατε σν
τούτοις 15 γραμ. θειούχου χαλκού κρυσταλωμένου.
Τότε θά σχηματισθή κατακάθισμα, όπερ ξηραίνόμε-
νον και ένούμενον μετ' όλίγης ποσότητος έλαιου τε-
ρεβυνθίνης είνε έτοιμον πρός χρῆσιν.

Ο καιρός είνε χρήσιμος.

Ο μεγαλειότερος ληστής του ανθρώπου είνε τά κακά
βιβλία, όπόταν ταύτα δέν ώφελοῦσιν, ένψ ό μεγαλί-
τερος τούναντίον ευσεγέτης αύτου είνε πάλιν τά βι-
βλία, όπόταν ταύτα είσι χρήσιμα εις τήν ανάπτυξιν
αὐτῷ.

Οι ψευδεις φίλοι όμοιάζουσι τάς χηλιδόνες, τάς
όποιās βλέπομεν μόνον δασάκις ό καιρός είνε καλός.

Η ΕΠΙ ΤΟΥ ΟΡΟΥΣ ΟΜΙΛΙΑ

«... Αγαπάτε τους έχθρους υμών, εδλογείτε τους καταρωμένους υμάς, καλώς ποιείτε τους
μισούντας υμάς, και προσεύχεσθε υπέρ των επηρεαζόντων υμάς και διωκόντων υμάς.

Προσέχετε την ελεημοσύνην υμών μη ποιείν εμπροσθιν των ανθρώπων, πρός τό θεαθήναι
αὐτοῖς.

Προσευχόμενοι δέ μη βατολογήσητε, ώσπερ οι έθνικοί δοκοῦσι γάρ, ου έν τῇ πολυλογία αιπῶν
είσακουσθήσονται.

Σν δέ νηστεύων άλειφαί σου την κεφαλήν και τό πρόσωπον σου νύχαι' διως μη φανῆς τοῖς
άνθρώποις νηστεύων...»

5 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 5
ΕΝ ΤΩ ΕΙΚΟΣΤΩ ΑΙΩΝΙ

Ο ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΣ ΒΙΟΣ

(Συνέχεια εκ τού προηγ. φύλλον)

Συνένωσις τῆς ὑψηλῆς ἐπιστήμης μετὰ τῆς ὑψηλῆς πολιτικῆς· καὶ οὕτω αἱ ωραιότεραι φιλοδοξίαι συνενούμεναι, μεταδιβάσκειται πρὸς τοὺς ἀπογόνους... Πλησιάζει ὁ καιρὸς καθ' ὃν θὰ ἰδῶμεν τὴν διοίκησιν τοῦ ἔθνους ἡμῶν εἰς χεῖρας τῆς καὶ τὴν τύχην ἡμῶν ἐξαρτωμένην ἐκ τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς πολιτικῆς τῆς ἐκ Σάρδρης δεσποσύνης Κουπάρ!

Ἡ συγκλητικὴ Κουπάρ ἐκ Σάρδρης.

— Ἴδου ποίαν θὰ νυμφευθῶ, καὶ οὐχὶ ἄλλην. Οὕτε τὴν ἐκ Σάρδρης συγκλητικὴν Κουπάρ, οὕτε τὴν δόκτωρα Βαρδῶ, ἀνέκραξεν ὁ Γεώργιος, ρίπτων εἰς τὰς χεῖρας τοῦ πατρὸς του τὴν φωτογραφίαν τῆς Ἑστελλας. Ἔβλεπε ἡ δεσποινὶς Ἑστελλα Λακόμβου ἐκ τοῦ Σταθμοῦ Λαουτερβρούνην... Δὲν εἶνε διδάκτωρ οὕτε πολιτικὴ γυνή, ἀλλὰ...

— Περὶ μὲν λοιπόν, γνωρίζω τὸ ὄνομα τοῦτο, εἶπεν ὁ κ. Φιλῶξενος· ἦλθε προχθὲς μία κυρία Λακόμβου, ἥτις μοῦ εἶπε τόσα πράγματα, ὥστε δὲν εἶνε δυνατόν νὰ τὰ ἐνθυμῶμαι, ἥτις μὲ ἐκάλεσεν ἀρχοῦσα, ὁμιλοῦσα εἰς τὸν φωνογράφον μου, καὶ ἥτις τέλος μοῦ προσέφερε ζεύγος ἐμβάδων τὰς ὁποίας ἡ ἴδια κατεσεύαξε δι' ἐμέ... Περὶ μὲν, ὁ φωνογράφος μου τὴν ἐρωτογράφησεν, ἐνῶ ἐξέθετε τοὺς λόγους τῆς ἐπισκέψεώς τῆς... Ἴδου αὕτη τὴν γνωρίζεις;

— Ἔβλεπε ἡ μήτηρ τῆς Ἑστελλας, εἶπεν ὁ Γε-

ώργιος Λωρρίς, ἐξετάζων τὴν μικρὰν φωτογραφίαν.

— Κάλλιστα· τὸ πᾶν ἤδη ἐξηγεῖται· μάλιστα μοι προσέθηκεν, ὅτι εἶσαι νέος ἀξιεπὶστατος... Ὡ! ἐννοῶ τὴν προθυμίαν τῆς! Ἐ! λοιπόν δὲν συγκαταθέτω! Θὰ νυμφευθῆς τὴν δεσποινὴν Βαρδῶ!

— Θὰ νυμφευθῶ τὴν δεσποινίδα Ἑστελλαν Λακόμβου.

— Νυμφεύθητι τοῦλάχιστον τὴν ἐκ Σάρδρης δεσποινίδα Κουπάρ.

— Θὰ νυμφευθῶ τὴν δεσποινίδα Ἑστελλαν Λακόμβου.

— Ἐ! τότε πῆγαινε εἰς τὸν διάβολον, μικρὲ μου!

V

Τὸ θελκτικὸν πρόγραμμα τοῦ ταξιδίου τῶν μνηστήρων. — Ὁ Ιατρικὸς μηχανικὸς Σολφατὲν καὶ ὁ ἀσθενὴς του. — Πάντες ἐν ἀσχολίᾳ. — Τὸ πτωχὸν καὶ ἄστατον ζῶον τῆς σήμερον.

Ὁ Γεώργιος Λωρρίς δὲν ἦτο τοιοῦτος ἄνθρωπος ὥστε εὐκόλως ν' ἀποθαρρυνθῆ ἐκ μιᾶς ἀρνήσεως, τὴν ὅποιαν ἄλλως τε καὶ περιέμενε. Καθημερινῶς ἐπανελάμβανε τὴν αἴτησίν του καὶ μετὰ παρακλήσεων μάλιστα, ἀλλ' ἀφ' ἐτέρου καθημερινῶς ὑπέμεινε τὴν τακτικὴν τοῦ πατρὸς του ἔρπον, καθ' ἣν ὁ Φιλῶξενος Λωρρίς προσπαθεῖ ἐπιμόνωσ νὰ τοῦ φορτώσῃ τὴν ἐκ Σάρδρης συγκλητικὴν Κουπάρ ἢ τοῦλάχιστον τὴν δόκτωρα Βαρδῶ.

Ἐν τούτοις ἡ κυρία Φιλῶξενος Λωρρίς, γνωρίσασα τὴν οἰκογένειαν Λακόμβου καὶ θεληθῆσα ἀμείως ἐκ τῶν ὠραίων τρέπων τῆς Ἑστελλας, ἔλαβε τὸ μέρος τοῦ νιόφιλου τῆς.

Δυναμέθα δὲ νὰ εἰπώμεν, ὅτι καὶ ἂν δὲν ὑπῆρξεν ἡ τοιαύτη ἀντίθετος γνώμη τῆς κυρίας Λωρρίς, ἐπιφελλῆς διὰ τὴν οἰκογένειαν Λακόμβου, οὐχ ἦτο ὁμοῦ ἐκλόνησε τὴν ἀπόφασιν τοῦ ἐνδόξου συμβίου τῆς κυρίας Λωρρίς.

Ἐχρησάσθησαν πέντε μῆνες περίπου, μέχρις οὗ καταρωθῶσιν νὰ ἐγκαταλείψῃ ὁ κ. Φιλῶξενος τὰς δεσποινίδας Βαρδῶ καὶ Κουπάρ καὶ συγκαταθέσῃ εἰς τὸ ταξιδίον τῶν μνηστήρων.

Τὸ ταξιδίον τῶν μνηστήρων, σοφὴ συνθήκη, ἦν οἱ πρόγονοι ἡμῶν ἠγνοοῦν, ἔλαβε τὴν θέσιν τοῦ ἄλλοτε γαμηλίου ταξιδίου. Τὸ ταξιδίον τοῦτο τῶν νεογόνων τὸ ὅποιον ἀπὸ τριακονταετίας ἐπαύσε πλεόν συνηθίζετο, τὸ γενόμενον μετὰ τὴν τελετὴν τοῦ γάμου καὶ τὸ συμπόσιον, οὐδέλω ἦτο χρήσιμον, διότι ἐγένετο πολὺ ἀργά. Ἐὰν οἱ νεαροὶ σύζυγοι, οἱ μέχρις ὥρας ἀγνωστοὶ σχεδόν, εἰς τὸ μακρὸν, ἐπίπνον καὶ κατ' ἴδιαν τοῦτο ταξιδίον, ἀνεκάλυπτον ὅτι εἶχον ἀπατηθῆ ἀμοιβαίως καὶ ὅτι αἱ ἐρέσεις των, αἱ ἰδέαι των, αἱ ἀληθεῖς χαρακτῆρες των δὲν ἦσαν ὅμοιοι, εἰμὶ ἀτελεῖς, δὲν ὑπῆρχεν οὐδὲν φάρμακον διὰ τὸ θλιβερόν τοῦτο λάθος, οὐδὲν ἄλλο ἢ τὸ διαζύγιον, καὶ ὅταν δὲν ἀπεφασίζον νὰ ἐκτελέσωσι τοῦτο τὸ μέτρον, τὸ ὅποιον ἀδύνατον ἦτο νὰ πράξουν ἀνευ θλίψεως, ἔπρεπε νὰ υποφέρωσι καθ' ὅλην αὐτῶν τὴν ζωὴν τὴν βαρεῖαν ἀλλοσιν τῶν δεσμῶν τοῦ γάμου.

Τὴν σήμερον ὁμοῦ δὲν ἀποφασισθῆ γάμος τις καὶ τὰ πάντα διευθετηθῶσι, τὸ συμβόλαιον ἐτοιμα-

σθῆ, ἀλλὰ μένει ἀνυπόγραφον, οἱ μελλόνουμοι μετὰ γεῦμα τι, ἐνῶ παρακάθηται οἱ στενωτέρου συγγενεῖς, ἀναχωροῦσι διὰ τὸ λεγόμενον ταξιδίον τῶν μνηστήρων, ἀκολουθοῦμενοι μόνον ὑπὸ τινος θείου καὶ τινος φιλοῦ ἐκουσίως. Οὕτω λοιπόν ἐλεύθεροι παντὸς φόβου ἐπιχειροῦσι μικρὸν γύρον τῆς Εὐρώπης ἢ Ἀμερικῆς, διατρέχοντες τὰς φυσικὰς καλλονας τῶν λιμῶν καὶ τῶν ὄρεων.

Ἐν τῷ ταξιδίῳ, ἐν τοῖς ἐπι τῶν ὄρεων περιπάτοις, καὶ ταῖς ἐν ταῖς λίμναις λεμβοδρομίαις, ἐν τῷ ξηνοδοχείῳ καὶ τῷ γεύματι, οἱ μελλόνουμοι ἔχουσι πολὺν καιρὸν καὶ εὐκόλιαν νὰ γνωρισθῶσι καλλίτερον καὶ σπουδάζωσι τοὺς χαρακτῆρας των.

Τότε ἀνεπιβόλως εἰς τὰς κατὰ μόναν τοιαύτας διαμονὰς των, αἴτινες παρατείνονται ἐπὶ πολλὰς ἐβδομάδας, οἱ ἀληθεῖς χαρακτῆρες ἀποκαλύπτονται, τὸ ἀληθὲς αὐτῶν ποῖον προβάλλει καὶ τὰ μικρὰ αὐτῶν σφάλματα καὶ τὰ μεγάλα πλεονεκτήματα θὰ φανῶσιν, ἐὰν ὑπάρχωσι. Καὶ τότε ἂν εὐρωσὶ τὴν ἐνωσὴν αὐτῶν ἀσύμφορον, δὲν ἐπιχειροῦσι τὴν γάμον. Μία μόνη λέξις μετὰ τὴν ἀποδοχῆσιν αὐτῶν καὶ μικρὰ τις ἐπιζήγησις, διὰ τὸ κανονικόν, ἀρκεῖ ἵνα ἀνευ πολλῶν διατυπώσεων, διαταγῶν καὶ θυροῦ μταιιωθῆ ἡ σύζευξις, τὸ ἀνυπόγραφον συμβόλαιον ξεσχίζεται καὶ οἱ νέοι εἶνε ἐτοιμοὶ νὰ ἐπαναλάβουν τὸ πείραμα μετ' ἄλλον ἢ ἄλλην.

Κατὰ τὴν στατιστικὴν τοῦ παρελθόντος ἔτους 1954 ἐν Γαλλίᾳ ἐπὶ 100 τοιοῦτων ταξιδίων τῶν μνηστήρων, μόλις τὰ 23 κατέληξαν εἰς ἀρνητικὴν ἀπάντησιν, ἐνῶ οἱ μνηστῆρες τῶν λοιπῶν 77 συνεδέθησαν διὰ τοῦ γάμου. Οὕτω διὰ τῆς ἀλλαγῆς τῶν παλαιῶν συνθηκῶν, διὰ τῶν προγαμηλίων ταξιδίων τὸ στίγμα τοῦ διαζυγίου ἠλαττώθη ἐπαισθητῶς.

— Ἔστω, εἶπε τέλος ὁ Φιλῶξενος Λωρρίς, ἀπελπισθεῖς ἐκ τοῦ ἀγῶνος καὶ ἀσχολούμενος τὰ μέγιστα ἐκ τινος νέας καὶ ἐνδιαφεροῦσας ἀνακαλύψεως. Κάμετε τὸ προγαμηλίον ταξιδίον, τοῦτο δὲν βλέπτε ποσῶς... καὶ ἔπειτα βλέπομεν.

Ὁ Γεώργιος δὲν περιέμενε νὰ ἀκούσῃ καὶ διὰ δευτέραν φορὴν ἐπαναλαμβανομένην τὴν ἀδειαν αὐτῆν, ἔτρεξε πρὸς τὸν σταθμὸν Λαουτερβρούνην, καὶ καὶ ἀποῦ ἐγένοντο τὰ ἀναγκαῖα διαδήματα καὶ αἱ τακτοποιήσεις, ὤρισεν αὐτὸς αὐτὸς τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεως.

«Καὶ ἔπειτα βλέπομεν» εἶπε ψιθυρίζων ὁ Φιλῶξενος Λωρρίς δίδων τὴν συγκατάθεσίν του καὶ σαρωδῶντος γέλωτος διήλθεν ἐκ τῆς μορφῆς του. Ὁ ἀκασιόδοξος οὗτος σοφὸς κατεπίσθη, ὅτι δὲν ὑπάρχει αἰσθητὴ ἀντιστάμενον πρὸς τὰς μυρίας πλήξεις τῶν κατ' ἴδιαν ταξιδίων διὰ τοὺς δύο τούτους νέους ἀγνωστούς σχεδόν ἀκόμη πρὸς ἀλλήλους. Ἄλλ' ὁμοῦ φαίνεται, ὅτι ἐνθυμῆται τὸ γαμηλίον αὐτοῦ ταξιδίου, διότι κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους δὲν ὑπῆρχεν ἡ τοιαύτη συνθήκη τῶν προγαμηλίων γάμων. Εἶχε λοιπόν ἐπανελθῆ ἄθυμος μετὰ τῆς κυρίας Φιλῶξενος Λωρρίς, μόλις μετὰ δεκαπενθήμερον ταξιδίου, ἀλλὰ πολὺ ἀργά, ἵνα ἕκαστος ἐπανελθῆ εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἀποδύνασθησαν ἐκ τοῦ ἀεροστάτου ὁ κ. καὶ ἡ κ. Φιλῶξενος Λωρρίς, ἔθεσαν τοὺς δικολάβους εἰς κίνησιν διὰ νὰ ἐπιτύχωσι τὸ διαζύγιον, ἀποῦ ἀμοιβαίως συνήνεσαν. Ἀλλὰ πάλιν τὸ τοιοῦτον ἀπῆται σωρεῖαν ἀσχολιῶν, διαθημάτων, ἐνοχλήσεων,

συνεντεύξεων μετὰ τῶν νομικῶν ἀνδρῶν, συνεδριάσεων ἐν τοῖς δικαστηρίοις, ἐνῶ δὲ κ. Φιλῶξενος τὰ μέγιστα ἀπασχολημένος ἐκ τῶν ἐφευρέσεων καὶ ἀνακαλύψεων του, δὲν εἶχε καιρὸν νὰ χάνῃ.

Παρατώσας τὰς ἐπὶ τῆς τελειοποιήσεως τῶν εἰδησεολογικῶν μηχανημάτων ἐργασίας, καὶ ριφθεὶς πλέον εἰς τὸν δρόμον τῶν ἐφευρέσεων διὰ τῆς θαυμασίας ἐπιτυχίας τοῦ ἀεροπόρου, μηχανῆς τόσον ἀσφαλούς καὶ τότον εὐκόλως χειριζομένης, ὥστε ἀνευ κινδύνου νὰ δίδεται πρὸς χρῆσιν καὶ εἰς χεῖρας παιδῶν ἀκόμη, ἵνα συνειθῶσιν εἰς τὰ πρῶτα ἀνατοὺς ἀέρας ταξείδια, ὁ Φιλῶξενος Λωρρίς προσαρμόζων τὰς ιδιότητάς ταύτας μετ' ἄλλης τοιαύτης ἐφευρέσεως, εὐρίσκειτο ἐπὶ τὰ ἴχνη τῆς τελειοποιήσεως μεγίστης ὑποθέσεως, δι' ἣς θὰ παρασκευάζετο φωνογραφικὰς ἐξόδους ἐκδόσεις.

Ὡ! βιβλιοφρονόφιλοι! γνωρίζετε τὰ βιβλιόφωνα ταῦτα τοῦ Φιλῶξενος Λωρρίς τὰς ἐκτύπους ταύτας πλάκας τοῦ προσκεφαλαίου, τὰς ὅποιαις ὑπερβυλλόντως ἀγαπῶμεν καὶ ἀκροῦμεθα κατὰ τὰς στιγμὰς τῆς ἀναπαύσεως ἢ τὰς νυκτερινῆς ὥρας τῆς ἀπνίας! Πάντες οἱ πολυμαθεῖς διέρχονται ὥρας ὀλοκλήρους ἐν ταῖς φανόπλακοθήκαις αὐτῶν, ἐντὸς τῶν ὁποίων ὑπάρχουσι ἔξοχοι ἐκδόσεις τῶν ἀριστουργημάτων πασῶν τῶν φιλολογικῶν, ἀπαγγελίας θαυμασίας καὶ πιστῆς. Αἱ πλάκες αὗται εἶνε μεγίστης τελειότητος καὶ παρεσκευάσθησαν διὰ τῆς ἀμέσου ἀπαγγελίας τῶν συγχρόνων συγγραμμάτων, διὰ τῆς ἀπαγγελίας δὲ τῶν ἐξόχων ἠθοποιῶν, τῶν ρητόρων καὶ τῶν περιφημοτέρων ἀπαγγελίων ὅσον ἀφορᾷ τὰ παλαιὰ ἀριστουργήματα. Ὁ Φιλῶξενος Λωρρίς λοιπόν ἐξέδωκεν οὕτω τὴν Παγκόσμιον Ἱστορίαν τοῦ εἰς δώδεκα πλάκας, τὴν περίφημον Ποιητικὴν Ἀρθολογίαν τοῦ ἐκ δέκα χιλιάδων τεμαχίων φωνογραφικῶν, περιχομένην ἐντὸς θήκης, φερμένην ὑπὸ ἀρχαίᾳ στήλῃ καὶ ὑπερθεν, ἥς ἦν ἐν ἀγάλματι ἢ μορφῇ τοῦ Ὀμήρου, τοῦ Δάντου, τοῦ Οὐγκῶ ἢ τοῦ Λαμπρῆνου ἐρωτογράφησεν ἀκόμη τὸ Μυχαροφωρογραφικὸν Μέγα Λεξιόν, οὗτινος ἐν διαστήματι δέκα ἐτῶν ἐπώλησε τρία ἑκατομμύρια ἀντιτύπων. Ἐπίσης ἐξέδωκε τὸ Ἐγχειρίδιον τοῦ ζῆν εἰς τέσσαρας χιλιάδας φωνογραφικὰ μαθήματα, ἀνευ ζημίας τῶν νεωτέρων μυθιστορημάτων, ἅτινα ἐξέδιδε τὸ φωνογραφικὸν βιβλιοπωλεῖον, ὅπερ ἴδρυσεν ἐταιρικῶς.

Οὕτω λοιπόν ἀπασχολημένος, καὶ τὸ πνεῦμά του ἀπορροφούμενον ἀπὸ μυρίας ἄλλας διαφόρους ἐργασίας ἐκτὸς τῶν ἐφευρέσεων καὶ ἀνακαλύψεων, ὁ Φιλῶξενος Λωρρίς δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀπασχολεῖται καὶ μετὰ τὰ Δικαστήρια, μόλις δὲ δύο λεπτὰ ἐνίστα διεθετε διὰ τὸν δικηγόρον του, καὶ τοῦτο ὁσάκις εὐρίσκει καιρὸν.

Ἀποῦ ἡ ὑπόθεσις τοῦ διαζυγίου ἀνεβλήθη, ὁ κ. Φιλῶξενος ἔκαμε ὑποχωρήσεις τινὰς, ἀνῆλθε ἐλίγον τι χαριέστερον εἰς τὴν οἰκίαν του, καὶ προσηγάθη γλυκύτερον εἰς τὴν σύζυγόν του, ἵνα ἔχει τὴν συνείδησιν καθαρὴν καὶ τὸ πνεῦμα ἐλευθέρον διὰ τὰς τόσας ἐργασίας του.

Ἐὰν δὲ ποτε εἶχεν ὀλίγω περισσότερον καιρὸν σχολῆς, ἐπηνήρχετο αἱ ἐχθροπραξίαι, τὸ ζήτημα τοῦ διαζυγίου ἐτίθετο πάλιν εἰς τὸ μέσον, ἀλλὰ νέα ἀπασχολήσεως νέων ἐφευρέσεων καὶ ἀνακαλύ-

ψεων τὸν ἀφῆραζον καὶ ἡ τοῦ διαζυγίου ὑπόθεσις παρταίνεται. Ἡ οἰκογενειακὴ λοιπὸν στέγη τοῦ οἴκου Φιλὸξ-Λωρρίς, διαταρτάσσεται ἐξ ἐρίδων καὶ μετ' ὀλίγον ἐρησυχάζει ἐκ τοῦ συμβιβασμοῦ, ἕως οὗτος τέλος ὁ κ. Φιλὸξενος εἶπεν ὅτι αἱ ἐρίδες αὐτὰι κατέληγον πρὸς ὄφελος τῆς ἐπιτήμης, διότι αἱ συνήθειες φιλονεικίας μετὰ τῆς συζύγου του ἦσαν τρόπον τινὰ τιμωρία κατὰ τοῦ πνεύματός του, τὸ ὁποῖον ἠμποδίζον ἐκ τῆς ἀνίας εἰς ἣν ἐκινδύνευε νὰ πέσῃ ἐκ τῆς πολλῆς μονοτονίας τῶν ἐργασιῶν του καὶ διότι τέλος ἠσθάντο κυκλοφοροῦν ζωνρότερον τὸ αἷμα του καὶ τὰ νεύρα του ἐρεθίζόμενα.

Ὁ κ. Φιλὸξενος λοιπὸν, ἔχων π. τ.ραν ἐκ τοῦ γαμήλιου ταξιδίου του, ἐσκέπτετο :

— Ἐκ τοῦ ταξιδίου των θ' ἀποκύη ἀνία ἐκ τῆς ἀνίας μικραὶ ἐρίδες, μετὰ τὰς ἐρίδας θ' ἐξέλθουν ἐκ τῶν ὄνειροπολήσεων καὶ τὴν ἀφιξὴν τῆς πραγματικότητος θ' ἀποδεχθῶν τρομερὰ ἐκρήξεις ἐρίδων! Ἄλλως τε ἐγὼ ὁ ἴδιος θ' ὑποκινήσω τὰς πλήξεις ἐν τῷ ταξιδίῳ καὶ τὰς ἐρίδας... Καὶ τότε θ' ἴδωμ.ν!

Ἐπεφορτίσθη λοιπὸν ὅλας τὰς προετοιμασίας τοῦ ταξιδίου. Προκειμένου δὲ νὰ δώσῃ τὴν διὰ τὰ ταξίδια θαλασμηγὸν του εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ταξιδιωτῶν τοὺς ἔδωκεν ἀπλοῦν ἀερόπτετον, ὀλιγωτέρως παρήκον ἀνέσεις. Τοὺς συνοδοὺς τῶν ταξιδιωτῶν ἐξελέξεν αὐτὸς αὐτός, ἐν ᾧ ὁ Γεώργιος Λωρρίς, εὐτυχῆς, βλέπων τὸν πατέρα του εὖνουν, οὐδεμίαν ἔκαμε παρατήρησιν καὶ ἐδέχθη ὅλας τὰς ἐτοιμασίας ταύτας.

Τὸ γεῦμα τῶν μνηστῆρων ἔλαβε χώραν ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ κ. Λωρρίς. Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Λακόμενου ἔφθασαν μετὰ τῆς Ἑστελλας διὰ τοῦ συρμοῦ τῶν σωλήνων τῆς πρωίας. Ὁ κ. Φιλὸξενος ἐδείχθη πολὺ προσεκτικὸς πρὸς τὴν κυρίαν Λακόμενου, ἥτις ἀφ' ἑτέρου ἐστενοχωρεῖτο ὀλίγον, ἐνθυμουμένη τὴν μετὰ τοῦ φωνογράφου συνωμιλίαν τῆς.

— Βλέπετε προσφιλὴς κυρία, τῇ εἶπεν ὁ περίφημος σοφός, ἐπιφρόντισα νὰ φορέσω τὰς ἐμβάδας τὰς ὁποίας εἶχατε τὴν καλωσύνην νὰ κεντήσετε δι' ἐμέ; Ὅθ' ἐνθυμείσθε βεβαίως τὴν ἡμέραν καθ' ἣν κάποιος ἀγγλὸς ἦλθε νὰ με περιποιηθῇ, ἀποκαλοῦσα με ἄσχημον ἀρκούδαν... ἀλλὰ εἶνε πολὺ δύσκολον νὰ ἐνοήσω ἀκριβῶς, ἢ ἀγγλὶς αὕτη κυρία με...

— Ἡ ἀγγλὶς κυρία, εἶπε ζωηρῶς ἡ κ. Λακόμενου, σὰς ἀπεκάλεσαν οὕτω. Καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ πιστεύσετε, ὅτι εἰς τὸν ἀνελευστῆρα ὅστις μᾶς μετέφερεν εἰς τὴν ἀποβάθραν, σφοδρῶς ἐπέπληξα τὴν ἀναίδῃ ταύτην ἀγγλίδα!

— Δὲν ἀμφιβάλλω καὶ σὰς ὑπερευχαριστῶ, κυρία μου!

Ὁ Φιλὸξ-Λωρρίς ἐχάραξε τὸ σχεδιάγραμμα τοῦ ταξιδίου τῶν μελλονόμενων καὶ κατὰ τὰ ἐπιδόρπια ἀνέπτυξε τοῦτο.

— Φίλτατα τέκνα μου, εἶπεν, τὰ πάντα ἡτοιμάσθησαν διὰ τῶν φροντίδων μου, καὶ προσεπάθησα νὰ σὰς παρασκευάσω ταξιδίον εὐχάριστον καὶ ἐπωφελεές. Ὅθ' εὐρετε ἐντὸς τῶν ἀποσκευῶν σας ὅλα τὰ βιβλία καὶ τὰ ἀναγκαῖα ἐφόδια, ἐκτόκουκλα, χάρτας, ὁδηγούς, στατιστικὰς συλλογὰς, διαβήτας κ. τ. λ. Ἴδου ἀκριβῶς τὸ πρόγραμμα, ὅπως τὸ ἠθέλατε.

«Ἐπισκεψίς τῶν ὑψηλῶν ἡλεκτρικῶν χωνευ-

τηρίων, σιδηροδρογίων καὶ ἐλασματοποιῶν τοῦ Ἁγίου Στεφάνου. Μελέται καὶ ἐκθέσεις ἐπὶ τῶν διαφόρων τροποποιήσεων καὶ βελτιώσεων τῶν ἀπὸ δωδεκαετίας ἐπενεχθειῶν κ.τ.λ.

Ἐπισκεψίς τῆς μεγάλης κεντρικῆς ἡλεκτρικῆς ἀποθήκης τῆς Ἀμερικῆς, μετὰ πλήρους περιλήψεως, σχεδιαγράμματος, τομῆς καὶ παραστάσεως τῆς εἰσοδομῆς μετὰ ἐπιξηγηματικῶν σημειώσεων. Μελέτη ἐπὶ τῶν τεχνικῶν ἡφαιστειῶν, βουθῶν τῆς μεγάλης τούτης ἀποθήκης. Ἀνάλυσις τῶν περὶ τοῦ μέλλοντος σκέψεων τῆς ἡλεκτρικῆς δυνάμεως κ.τ.λ.

— Τί λέγετε λοιπὸν; Σὰς προετοιμασία εὐχάριστον ταξιδίον, εἶπεν ὁ Φιλὸξ-Λωρρίς, ἐγχειρίζων εἰς τὸν υἱὸν του βιβλίον συναναλλαγμάτων μετὰ τοῦ προγράμματος.

— Ἐξοχόν! ἀπεκρίθη ὁ νέος, θέτων χροῆματα καὶ πρόγραμμα εἰς τὸ θυλάκιόν του. Ἡ Ἑστελλα οὐδὲν ἀπεκρίθη, ἀλλὰ διελογίσθη κατ' ἴδιον ὅτι αἱ δυνάμεις τῆς ἡσάν ὀλίγον ἀσθενεῖς.

Μόνη ἡ γυναίκα κ. Λακόμενου ἐτόλησέ νὰ ἐπιφέρει παρατηρήσεις τινὰς.

— Καὶ εἶνε λοιπὸν τοῦτο ταξιδίον μελλονόμενον; εἶπεν. Φρονῶ ὅτι μία ὠρεία ἐκδρομὴ εἰς τὸν Εὐρωπαϊκὸν περίβολον τῆς Ἰταλίας, εἰς τὴν Γένουαν, τὴν ὠραίαν Βενετίαν, τὴν Ρώμην, Νεάπολιν, Πάλερμον μέχρι τῆς Κωνσταντινουπόλεως, διὰ τῆς Ἰνδου, Καίρου κ.τ.λ. θ' εἶνε πλέον εὐχάριστον!

— Αὐτὰ δύνανται καὶ διὰ τοῦ τηλεμηχανίου νὰ ἴδωσιν, ἀπεκρίθη ὁ κ. Φιλὸξενος, ἐπανερχόμενοι ἐκ τοῦ ταξιδίου των πλήρεις ἀπὸ μελέτας καὶ νέας ιδέας. Ἴδου ἐρωτήσατε τὴν σύζυγόν μου θ' ἀν ἐπεχειρήσαμεν τὸ γαμήλιον ἡμῶν ταξιδίον πρὸς τὰ κέντρα τῆς βιομηχανίας τῆς Ἀμερικῆς, μεταβαίνοντες ἀπὸ ἐργοστασίου εἰς ἐργοστάδιον, εἶμαι βέβαιος, ὅτι δὲν συγκιτάνευσεν εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν ταύτην πορείαν καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ συμμερισθῇ τὰς ἐργασίας μου καὶ ἐπομένως ἡ κυρία Λωρρίς ἐπέστρεψεν ἐκ Σικάγου, ὅχι καὶ με καλὰς ἀναμνήσεις!...

Τὸ γεῦμα δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ καθόσον ὁ Φιλὸξ-Λωρρίς ἐπέειπε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ ἐργαστήριόν του. Καὶ μάλιστα δὲν ἀνήλθεν ἐπὶ τῆς ἀποβάθρας τῶν ἀεροστάτων, ἵνα παρευρεθῇ κατὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν μελλονόμενων, ἀρκεσθεὶς νὰ ἐγχειρήσῃ εἰς τὸν υἱὸν του φωνογραφικόν τι ἀντίτυπον.

— Ἴδου, λάβε τὰς εὐχὰς μου διὰ τὸ ταξιδίόν σας. Εἶνε τὰ πατρικά μου αἰσθήματα καὶ αἱ τελευταῖαι συστάσεις μου. Τὰς ἐτοιμασία, ἐνῶ ἐνιπτόμην τὴν πρωίαν. Χαίρετε, εἰς τὸ ἐπανιδεῖν!

Οἱ μελλονόμενοι δὲν ἀνεχώρησαν μόνοι. Οἱ συνοδοὶ των, ἐκλεχθέντες ἐν τῶν ἀρμοδιωτέρων, ἦσαν ὁ γενικός καὶ ἰδιαιτέρος γραμματεὺς τοῦ Φιλὸξ-Λωρρίς, ὁ κ. Σολφατέν, καὶ μέγας τις βιομηχανὸς ὁ κ. Ἀδριανὸς Λὰ Χερονιέρ, ἄλλοτε συνεταιρὸς τῶν μεγάλων ἐπιχειρήσεων τοῦ κ. Φιλὸξενου, ἀποχωρήσας προσωρινῶς ἐκ τούτων ἕνεκα τῆς κλονισθείσης ὑγείας του.

Καθ' ὃν χρόνον οἱ ταξιδιωτῶν ἐγκαθίστανται ἐν τῷ ἀεροστάτῳ αὐτῶν, εἶνε πρῶτον νὰ σὰς παρουσιάσωμεν τὰ δύο ταῦτα πρόσωπα. Ὁ Σολφατέν εἶνε τις ὑψηλόσωμος, ἰσχυρὸς καὶ σταθεροῦ χαρακτήρος, φέρων περίπου ἐπὶ τῆς ράχειός του τριάκοντα πέντε

ΕΠΙ Τῆς ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΩΣ

Ἐκ Ρουχουσουλίου τῆς οἰκογενείας
Π. ΨΑΤΙΔΟΥ

Τώρα π' ἀποφασίσετε
ν' ἀφήσετε τὰ ξένα,
Καὶ σ' τὴν Ἑλλάδα μας, ἐκεῖ,
νὰ ζήτε εὐτυχισμένα,

★

Μὴ λησμονάτε πῶς ἐδῶ
ἀφίνετε μιὰ φίλην,
Ποῦ ἔχει φλόγα στὴν καρδίαν.
Ἔχει καὶ μὸ στὰ χεῖλη,

★

Γιατί τὴν ἄγρια ξενιτιά,
πειὰ δὲν τὴν ὑποφέρει.
Κοι ὁ καυμὸς τῆς, γρήγορα,
στὸν τάφο θ' αὐτὴν φέρι.

★

Νὰ κάνετε παράκλησις
Γι' αὐτό, εἰς τὴν Παρθένα,
Εὐσπλαγχνικά τὸ βλέμμα τῆς
νὰ ρίψῃ κ' εἰς ἐμένα.

★

Γιὰ νὰ γλυτώσω σπ' τ' ἄγρια,
τὰ παγωμένα μέρη
Καὶ στὴν Ἑλλάδα, στὸ γλυκὸ,
τὸ κλίμα νὰ με φέρι.

★

Παρθένα Παναγία μου,
Ἐσὺ, ποῦ τόσα κάνεις.
Καὶ τὴν ἴδική μου τὴν πληγήν,
ἐδῶ νὰ πῶς γειάνης.

★

Ὅθ' ὀσημῶς ὀλόκληρη
καντύλα θ' αὐτὴν φέρω
Νὰ φύγω ἀπὸ τὴν ξενιτιά
πῶς ζῶ, ἐδῶ, δὲν ἔρω

★

Νὰ φύγω θάλασσα νὰ ἴδω
ἡλιου νὰ ἴδω ἀχτίνα
Νὰ ἴδω τὸν Παρθενῶνά μας
Νὰ ἴδω τὴν Σαλαμίνα

★

Νὰ ἴδω τὸ φύλλο τῆς ἐλιᾶς
τῆς λεμονιάς λουλουδιῶν
Ν' ἀκούσω ἕμνο ἔθνικόν
κ' ἑλληνικὸν τραγοῦδι.

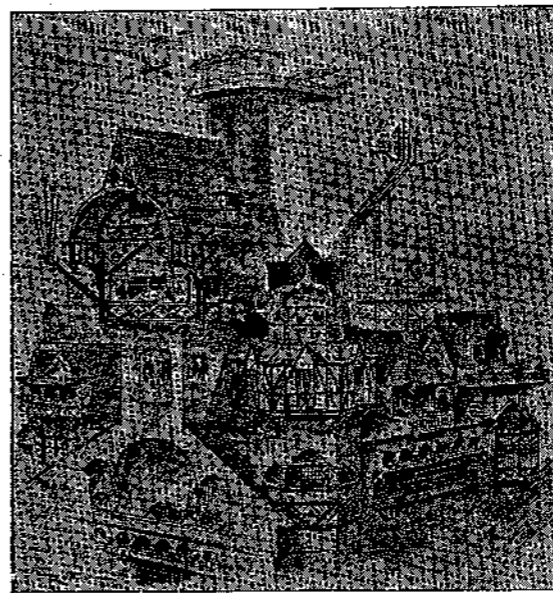
★

Μοῦ φεύγετε, ἔχετε γεία
δεχθῆτ' ἕνα φίλ μου
Φιλὶ γλυκόν· πῶς φωτῖα,
ποῦ ἐβῆκε ἀπ' τὴν ψυχὴ μου.

★

Παρθένα Παναγία μου,
χρυσῆς γλυκεῖά μου ἐλπίδα,
Νὰ ζήσουν νὰ εὐτυχίσουνε
ν' ἀνθοῦν, γιὰ τὴν Πατρίδα.

Ἄδαμαντία Ἀπέρη
Τὸ γένος Δαλλαπόρτα.

Τὸ Μέγαρον τοῦ περιφήμου Φιλὸξ-Λωρρίς

ἔτη, με πλατεῖς ὤμους, κανονικὸν σῶμα, ὀλίγον τραχὺς κατὰ τοὺς τρόπους, μορφῆς ἀκόμψου, ἀλλ' ἐκτάκτως νοήμονος. Ὁ κ. Σολφατέν εἶνε ἀνθρωπος παράδοξος καὶ τίποτε περισσώτερον. Πρὸς τοῦτοις ψιθυρίζεται καὶ τις μυστηριώδης μῦθος διὰ τὸν γινικὸν γραμματέα τοῦ Φιλὸξ-Λωρρίς. Λέγεται λοιπὸν — καὶ τοῦτο φέρεται ὡς ἀληθές διὰ τὸν σοφὸν κόσμον — ὅτι ὁ Σολφατέν οὗτος δὲν ἔχει οὔτε πατέρα οὔτε μητέρα, χωρὶς ὅμως ἐκ τούτου νὰ εἶνε ὄρφανός, διότι οὐδέποτε ἔσχε τοιοῦτους, οὐδέποτε! Ὁ Σολφατέν δὲν ἐγεννήθη ἐντὸς τῶν κανονικῶν στοιχείων — τῶν πραγματικῶν τοῦλάχιστον — τῆς ἀνθρωπότητος. Ἐν μιᾷ λέξει, ὁ Σολφατέν οὗτος εἶνε ἔργον τεχνητόν. Χημικὸν τι ἐργαστήριον ἤκουσε τοὺς πρώτους κλαυθμηρισμοὺς του, φιάλη τις ὑπῆρξε τὸ λίκνον του. Ἐγεννήθη πρὸ τεσσαρακοντάδος ἐτῶν, ἐκ τῶν χημικῶν συνθέσεων δόκτορος τινός, ἀποθανόντος φρενοβλαβοῦς, ἀφοῦ ἐξήγησε τὴν περιουσίαν του καὶ τὸ κρανίον του ἐκ τῶν ἀναζητήσεων τῶν μεγάλων προβλημάτων τῆς φύσεως. Ἐξ ὅλων τῶν ἀνακαλύψεων τοῦ ἀπεράντου πνεύματος τοῦ καταδυθισθέντος δυστυχῶς ἐν τῇ παραφροσύνῃ, πρὶν ἢ δυνηθῆναι νὰ ἐφαρμόσῃ καὶ στερεώσῃ τὰς μελέτας αὐτοῦ καὶ τὰ θαυμαστὰ πειράματά του, δὲν ἔμεινεν ἢ ἢ ἀνάστασις ἐνὸς ἀμανίτου ἐδωδίου, ἀπωλεσθέντος ἀπὸ τῆς τριτογενούς ἐποχῆς καὶ νῦν καλλιέργουμένου ἐπὶ τῶν παραλίων μας ὑπὸ μεγάλων ἀλιευτικῶν ἐταιριῶν, αἵτινες ἐπιφέρουσι σπουδαῖον ἀνταγωνισμόν εἰς τὰς μεγάλας ὄστρεοπαραγωγούς ἐταιρείας. Ἐμείνει ἐπίσης καὶ δοκίμιόν τι ἰχθυόσαυρας, ἥτις δὲν ἔζησε παρά μίλις ἐξ ἑβδομάδας, καὶ ἣς ὁ σκελετός φυλάσσεται ἐν τῷ μουσεῖῳ. Τέλος ἐκτός τούτων ἀπέμεινεν ὁ κ. Σολφατέν ἀκριβῆς ἀποτύπωμα φυσικοῦ ἀνθρώπου, πρωτογένου, ἀπῆλλαγμένου ἐκ τῶν πνευματικῶν μετασχηματίσεων, αἵτινες προήλθον ἐκ τῆς μακροῦς συνεχείας τῶν γενεῶν.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΜΙΑ ΕΠΕΤΕΙΟΣ

Είμεθα συνθηροισμένοι μερικοί παλαιοί συμμαθηταί, αἵτινες δευπηθήσαντες παρά τῷ στρατηγῷ Δ. . . ἀνεσχηματίσαμεν τὴν πρὸ τριάκοντα ἐτῶν φίλιαν μας. Ἐκαστος ἐπιτηδεῖως ἐπανελάμβανε ὅ,τι ἐκ τῶν χρόνων ἐκείνων ἐνεθυμείτο.

Καὶ ἡ συγκίνησις τοῦ παρελθόντος ὡς καὶ αἱ λησμονηθεῖσαι λύπαι, ἐπανερχόντο ἀλγεινῶς εἰς τὴν συντετριμμένην καρδίαν μας. Σπανίως διηλήθον ὡρας συγκινητικώτερας καὶ εὐδαίε εἰμυνε, εἶμαι βέβαιος, τοῦ ὁποίου τὸ βλέφαρον δὲν ἐξωγκώθη ὑπὸ σταγόνος δακρύου, ἐνθυμούμενος τόσας ἀνωφελεῖς ἀφροσύσεις.

Καὶ ἀκόμη, ἔλεγεν ὁ βαρώνος Β. . . εἶχμεν ἡμεῖς οἱ ἄλλοι οἱ δικαιοῦντες, τὴν ἐλπίδα ὅτι ὀλίγη τιμὴ θὰ ἐπιπτεν ἐφ' ἡμῶν ἐκ τῶν πτωχῶν τῆς δυστυχῆς σημαίας, ἀλλὰ πρὸς τί ὁ ἠρωαϊσμός τῶν στρατιωτῶν μας; . . . πρὸς τί ἡ μεγάλη ἀπάρνησις τῶν αἰώνιων ἀγνώστων τούτων ὧν εὐδαίε ποτε θὰ προσφέρει τὸ ὄνομα; . . .

— Ἄ! ἐξηκολούθησεν ὁ βαρώνος, οὐ ἡ φωνὴ ἔτρεμεν ὀλίγον, ἢ ἐνθύμησις τοῦ πτωχοῦ ἐκείνου στρατιώτου θὰ συνταυτίζετῃ πάντοτε δι' ἐμὲ μετὰ τῆς ἀναμνήσεως τῆς τελευταίας ταύτης καὶ ἀνωφελοῦς μάχης. Ἡ 15 Ἰανουαρίου θὰ εἶνε πάντοτε, δι' ἐμὲ, μία θλιβερὰ ἐπέτειος. Τῷ ὅτι, κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ἐθραύσθη ἡ κνήμη μου ἐκ τινος τεμαχίου ὀβελίδος καὶ αἰχμαλωτισθεῖς μετεφέρθη εἰς Πρωσσίαν. Ἀλλὰ φεῖ! δὲν ζητῶ νὰ σὰς ἰστορήσω τὸ θλιβερὸν τούτο πάθημα, ἀλλὰ νὰ σὰς εἶπω τὸν θάνατον τοῦ μικροῦ ἠρωικοῦ στρατιώτου μου, εἰς ὃν παρευρέθην.

* *

Θὰ ἐνθυμείσθε βεβαίως τὰς θυέλλας τοῦ τρομεροῦ τοῦ ἐκείνου Ἰανουαρίου. Ἡ γῆ, τὰ δένδρα, ὁ οὐρανός, οἱ ἀστῆρες ἐφαίνοντο ὡς νεκρὰ ἐκ τοῦ ψύχους. Ἦτο ἡ δεκάτη νύξ ἀφ' ἔτου εὐρισκόμενοι ἀνατολικῶς τῆς Γαλλίας, διενευκτερούμεν ἐν ὑπαίθρῳ, ἢ δὲ δεκάτη αὕτη ὑπῆρξε ψυχροτέρα τῶν λοιπῶν ἐννέα καὶ τὸ θερμόμετρον κατῆλθε δεκαεπταβάρους.

Πυρὰς εἶμεθα ἠναγκασμένοι νὰ μὴ ἀνάπτωμεν, διότι ὁ ἐχθρὸς ἦτο πλησίον. Ὅπισθεν δὲ τῶν ὄχυρωμάτων οἱ ἄνδρες ἐσφίγγοντο ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου καθήμενοι ἢ πλαγιασμένοι, ἐνῶ ἐκ τῶν ἐλατῶν, αἵτινες ἐσεύοντο ὑπὸ τοῦ ζηροῦ καὶ παγεροῦ βορρᾶ, ἐπιπτον τεμάχια χιόνος ἐπὶ τῶν παγωμένων σωμάτων τῶν στρατιωτῶν μου.

Ἄ Μακρὰν τὸ πυροβολικὸν τῆς Βελφόρτης, μετ' ἀκριθείας χρονομέτρου, ἐκρούει ἀνά πᾶν δευτερόλεπτον. Πρὸ ἡμῶν ἦτο μικρὸς σατανικὸς ποταμός, ὅστις τὴν ἐπομένην θὰ μᾶς ἐφραττε τὴν ὁδόν. Τὰ πρωσιὰ πυρὰ εὐρίσκοντο εἰς τὸ βά-

θος τοῦ ἀφανοῦς χωρίου, φωτιζομένου ὑπὸ τῆς λαμπρᾶς σελήνης.

Ἄ! πόσον μακρὰ μοὶ ἐφαίνετο ἡ νύξ!

Τὸ «τίς εἶ;» ἐνός τῶν σκοπῶν μου διέκοψε τὸν λήθαρον, εἰς ὃν ἤμην βυθισμένος. Οἱ ἄνδρες ἐπήδησαν πρὸς τὰς πυραμίδας τῶν ὄπλων καὶ μετ' ὀλίγον εἶδομεν τὸν λοχίαν ἐπανερχόμενον καὶ γελῶντα, καὶ πλησίον του ἰσχνόν τι ἀνθρωπάριον, περιτυλιγμένον ἐν τῷ μακρῷ χιτῶνι του· ἐν τῇ κεφαλῇ ἔφερε ὑψηλὸν πῖλον καὶ ἔσυρε τὰς κνήμας ἀσθεῖως στηριζόμενον ἐπὶ τινος ράβδου.

— Καλησπέρα, ἀρχηγέ, εἶπεν ὁ νέηλος φαιδρῶς.

— Μάλιστα, ἰδοὺ ὅπου εὐρέθη πάλιν, προσέθηκέν ὁ λοχίας, ὅθων πρὸς με τὸ παράδοξον ἀνθρωπάριον. Τοῦ εἶπα ὅτι εἶνε ὀλίγον ἀργὰ δι' ἐπισκέψεις, ὅταν ἠθέλησε νὰ σὰς ἴδῃ. . . Ἀλλὰ τίποτε, ἀρχηγέ μου. . .

Ὁ ἀξίος λοχίας ἐφαίνετο πολὺ εὐτυχής. Ἐγὼ δὲ, ἀναγνωρίσας τὸν μικρὸν Ραμβῶ, τὸν εὐθυμότερον, τὸν ἀθώτερον καὶ—πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσω—τὸν γενναϊότερον τῶν στρατιωτῶν μου, ἔμεινα σιωπηλὸς ἐκ τοῦ θάμβους ἐν ἀρχῇ καὶ τέλος ἐψιθύρησα.

— Ἰδοὺ. . . σύ, παιδί μου, εὐρίσκεισθε εἰς τὸν ἄλλον κόσμον. Μὲ τὴν ἱερατικὴν μάλιστα στολήν σου δὲν εἶνε δυνατόν παρά νὰ ἐρχεσθε ἐκεῖθεν.

— Ἐρχομαι ἀπλούστατα ἐκ τῆς Ὀρλεάνης, ἀρχηγέ μου. Οἱ Πρωσσοὶ μὲ ἔσυραν καὶ μὲ ἔθεσαν εἰς τὸ νοσοκομεῖον, δι' ἐν ζέγγαγμα ἐπὶ τοῦ μηροῦ. Λοιπὸν ἄφησα τὴν συντροφίαν τῶν μόλις ἡδυνήθησαν νὰ περιπατῶ. Ἐνας καλὸς ἄνθρωπος μοὶ ἐδάνεισεν εἰς τὸν δρόμον αὐτὰ τὰ ράσσα. . . καὶ τότε μὲ τὰ πόδια τότε μὲ τὸ ἀμάξι, ἐπαῖτων τὸν ἄρτον—διότι δὲν εἶχα εἴτε ἓνα ὄσολόν—ἰδοὺ με. Ἐκ τῆς Ὀρλεάνης ἕως ἐδῶ τὸ ταξεῖδιον δὲν εἶνε εὐκόλον, ἀλλὰ ἀρκεῖ ὅτι ἐφθασα εἰς τὸν καιρὸν. Τί λέγεις ἀρχηγέ μου; Οἱ στρατιώται μοὶ εἶπον ὅτι αὐριον ἔχομεν τραπέζι εἰς τοὺς Πρωσσοὺς. . .

Πτωχὸ παιδί! Καὶ ἦτο μόλις εἰκσιν ἐτῶν, ἴσως καὶ ὀλιγώτερον.

* *

Τέλος τὴν ἐπιούσαν ἡ μάχη ἐγένετο. Οἱ στρατιῶται μοὶ ἐτάχθησαν ἐπὶ τῆς ἐσχατίας μικροῦ τινος δάσους, ἐνθα ὁπωσδήποτε προφυλάσσοντο. Ἐμπροσθε ἐκείθεν νὰ κατέλωμεν πρὸς τινὰ πλησίον ποταμὸν διὰ τινος κλιτύος, ἀδένδρου καὶ ἐκτεθειμένης εἰς τὰς ὀβελίδας πυροβολικοῦ, αἵτινες ἀπὸ τῆς προτεραιᾶς ἀνέσκαπτον ἀκαταπαύστως τὸ δάσος, ὅπισθεν ἡμῶν.

Ἐνῶ περιεμένομεν τὸ σημεῖον τῆς προσβολῆς, βλέπω αἰφνιδίως τὸν Ραμβῶ, ὅστις ἐν τῷ μακρῷ χιτῶνι του, τῷ ὑψηλῷ πῖλῳ του καὶ μὲ τὰς

χειράς βυθισμέναις εἰς τὰ θυλάκιά του ἔλαβε θέσιν εἰς τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ στρατοῦ μου.

— Τί κάμνεις ἐκεῖ μὲ τὰς χειράς εἰς τοὺς θυλάκας καὶ χωρὶς ὄπλων; Τοῦ ἐφώνησα.

— Ἦλθον νὰ βοηθήσω τοὺς συστρατιώτας μου, ἀρχηγέ μου. . . ὅσῳ διὰ τὰς χειράς μου, θὰ ἴδῃτε ἂν γνωρίζουν νὰ μὲ ὑπηρετήσουν, ὅταν ἀρπάξω ἐν ὄπλων.

— Ὅχι! ὄχι! πῆγαίνε εἰς τὸ νοσοκομεῖον. . .

— Ἀρχηγέ μου. . . σὲ παρακαλῶ. . . Εἶπε περιλύπως.

Ἡ σάλπιγξ ἐσήμανεν ἐφοδὸν καὶ ἤδη εὐρισκόμεθα εἰς τὴν πεδιάδα.

Μόλις ἐθέσαμεν τὸν πόδα μας ἐπὶ τοῦ ανοικτοῦ μέρους προσεβλήθημεν ἀμέσως ὑπὸ τοῦ πυροβολικοῦ, ἐπὶ ἐξήπλωμένοι ὀπισθεν τοῦ ὑψώματος τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς, ὄχυρωμένοι τρόπον τινὰ δι' ἀκαταμαχῆτου θώρακος, εἰ ἀκρεβολισταὶ πολέμιοι ἐρίπτον καθ' ἡμῶν σφοδρότατον πῦρ, ὥστε ἐν διαστήματι μόλις πέντε λεπτῶν ἄνω τῶν πενήτηκοντα ἀνδρῶν μου ἔπεσον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Οἱ λοιποὶ ἐν τοσοῦτῳ προὔχωρον πάντοτε. Ἀλλὰ καὶ τί ἠδύναντο νὰ πράξουν κατὰ τῶν κατηραμένων τούτων ἀφρων σκοπευτῶν;

Τέλος ἐφθάσαμεν εἰς τὸν ποταμόν· ὁ πάγος ἐπὶ τοῦ ὀπίου θὰ ἡδυνάμεθα νὰ πράσωμεν εἶχε θραυσθῆ ἄλλως τε ἐν δίκτυον ἐκ σύρματος ἐκλείε τὸν δρόμον μας.

Οἱ ἄνδρες πυροβολούμενοι ἐκ τοῦ συστάδην δὲν ἐγνώριζον τί νὰ πράξουν. Ἐπικουραὶ δὲν εἶχον φανῆ. Τὸ μόνον τηλεβόλον μας, ὅπερ μέλοι τῆς στιγμῆς ταύτης μᾶς ὑπερήσπιζεν, ἐσίγησε. Μακρόθεν ἠκούετο ἡ σάλπιγξ, σημαίνουσα ὑποχώρησιν. Ὅσοι λοιπὸν ἐμένομεν ἐπὶ ὄρθιοι, ἐλάβομεν πάλιν τὴν ἀτραπὸν τοῦ μικροῦ δάσου; ἐκ τοῦ ὁποίου εἶχομεν ἐξέλθει.

Ἦτο ἡ τετάρτη ἐσπερινὴ ὥρα καὶ ὑποχωρῶν διελουζίζομεν τί ἐξ ἡμῶν ἀπέμεινον, ὅτε τεμάχιον ἐκτραγείτης ὀβελίδος συνέτριψε τὴν κνήμην μου καὶ ἔπεσα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Μίαν ὥραν ἀργότερον φερόμενος ὑπὸ δύο ἀνδρῶν εἰσῆλθον εἰς τὴν ἰσόγειον αἴθουσαν πτωχῆς τινος οἰκίας, ἣν οἱ Πρωσσοὶ εἶχον μεταβάλλει εἰς νοσοκομεῖον Ὁ πρῶτος τραυματίας τὸν ὁποῖον οἱ ὀρθηλαμοὶ μου συνήντησαν ἦτο ὁ δυστυχῆς Ραμβῶ, ἐξήπλωμένος ἐπὶ τοῦ ἀχύρου. Τὸ μαῦρον ράσσον του εἶχον ἀφαιρήσει, ἐνῶ τὸ γιλέκον καὶ τὸ ὑποκάμισόν του ἔχαινον. Σφαῖρα εἶχε διαπεράσει τὸ στήθος του.

Ἀναμφιβόλως οἱ χειρουργοὶ ἰδόντες τὴν νεκρῶδη μορφήν του, εἶχον ἐγκαταλείψει τὸν δυστυχῆ τραυματίαν· ἡ κεφαλὴ του ἦτο τρομερῶς ὠχρὰ καὶ ἐρεγγε. Μόλις μὲ ἐξήπλωσαν πλησίον του, τὸν ἐκάλεσα διὰ τοῦ ὀνόματός του: Ἦνοιξε τοὺς ἀσαφεῖς ὀφθαλμοὺς του ἀλλὰ δὲν μὲ ἀνεγνώρισεν.

Ἐκτός μιᾶς σκάφης τοῦ ζυμώματος, ἥτις ἐχρησίμευεν ὡς χειρουργικῆς τράπεζας, πάντα τὰ λοιπὰ ἐπιπλα εἶχον ἀρπαγῆ. Κατὰ μῆκος τῶν τοίχων εὐρίσκοντο δύο ἢ τρεῖς στρωμνὰ καὶ μερικά δέσμαι ἀχύρου ἐφ' ὧν ἐξήπλωσαν τοὺς Γάλλους στρατιώτας. Μόλις ἐπήλθεν ἡ νύξ δύο νοσοκόμοι κρατοῦντες κηρία, συνώδεον τὸν χειρουργόν, ἄνδρα χονδρὸν μὲ πυρότριχον γενειάδα, ὅστις κτηνωδῶς ἐπεθεώρει, ἐκαμινεν ἐγγχειρήσεις, ἤλασεν ἐπιδέσμους καὶ παρήρηχετο. Τέλος ἀφοῦ ἡ ἐλάχιστη παρηγορητικὴ θία τῶν παρηλθῆ, τὸ νοσοκομεῖον ἔλαβε τὴν συνήθη σκοτεινὴν ὄψιν του, ἐνῶ παρὰ τὴν θύραν εἰς γηραιὸς νοσοκόμος ἐκάπνιζε τὴν ἐκ πορσελάνης καπνὸσύριγγά του.

Τότε γηραιὰ τις κυρία καὶ νεῆς ἠλικιωμένη—πιθανῶς αἰ. κυρία τοῦ οἰκήματος—εἰσῆλθον ἀθορύβως εἰς τὸ δωμάτιον. . . Ὅπισθε οἶκος! Ὅποια γλυκεῖα εὐσπλαχνία ἐπὶ τῶν γλυκυτάτων προσώπων αὐτῶν. Ἡ κόρη ἐκράτει πῆλιον δοχεῖον πλήρες ζωμοῦ. Ἡ μήτηρ ἐκράτει ἄρτον καὶ ποτήριον. Ἦρχοντο σιγηλαί ἀπὸ τοῦ ἐνός εἰς τὸν ἄλλον καὶ χαμηλῇ τῇ φωνῇ ἠρώτων ἀπεινάτε». Ἀναζητοῦσαι τὰς χειράς ἡμῶν τὰς ἐθλιβὸν λάθρα. Ἡ νεαρὰ παρθένος ἐσφιγξε τὴν χεῖρα μου καὶ μοὶ ἀφήκεν ἐν δίδραχμον.

Εἶδος τι νάρκης, κατιφείας καὶ θλίψεως, ἐθασίλευον ἐν τῇ θλιβερᾷ αἰθούσῃ. Εἰς τὸ ἀμυδρόν καὶ καπνίζον φῶς τῆς κανδύλας, ἢ ἀγωνία τῶν τραυματιῶν, σχεδὸν ἐγκαταλειμένων, καὶ τὸ ἄλλο τῶν προσώπων τῶν ἐτοιμοθανάτων, κατεχόμενων τὶς εἶδε ὑπὸ ποίων σκέψεων, διέχεσε ὑπεράνθρωπον τινὰ θλίψιν.

Εἶχε διελθεῖ οὕτω τὸ μεσονύκτιον, ὅτε ὁ μικρὸς μου στρατιώτης, γαλήνιος μέχρι τοῦδε, ἐκινήθη αἰφνης. Ἐξέτεινε τὰς χειράς προσπαθῶν ν' ἀκούσῃ γλυκὺ τι κλάυονον.

Ὅρθια εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ ἴστατο ἡ γηραιὰ κυρία, βυθίζουσα τὸ βλέμμα τῆς ἐπὶ τοῦ δυστυχῆ τοῦτου μετ' ἀπείρου τρυφερότητος.

Μητέρα. . . ἔλεγε τὸ τέκνον. . . Ὡ! μητέρα! . . .

Τότε ἐκείνη ἐρίφθη εἰς τὸ στήθος του καὶ τὰ χεῖλη τῆς ἐδωσαν ἀσπαρμόν εἰς τὰ χεῖλη τοῦ πληγωμένου τέκνου τῆς, οὕτινος οἱ βραχίονες σφιγκτὰ τὴν περιέβαλλον.

— Μητέρα. . . Μητέρα! . . .

Ἐμειναν οὕτω ἐπὶ πολὺ. Τέλος ἡ γηραιὰ μήτηρ σιγὰ ἀπεχωρίσθη.

Τὴν πρῶταν μ' ἐξόπνησε τὸ προσκλητήριο. Καὶ ὅταν μετὰ μίαν ὥραν προετοιμασιῶν, αἱ ἀμαζαὶ τοῦ νοσοκομείου μᾶς παρέλαβον, εἶδον ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ οἰκίσκου, τὸν δυστυχῆ μου στρατιώτην, καίμενον ἐπὶ τῆς χιόνος μεταξὺ πέντε ἢ ἑξὶ νεκρῶν σωμάτων.

Ἦσαν οἱ νεκροὶ τῆς φοικίδους αὐτῆς νυκτός.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

68. Αίνιγμα

Τ' ὄλον μου εἶναι μία λέξις
ἐκ τεσσάρων συλλαβῶν
κ' ἔχω τὸ καλὸν νὰ εἶμαι
ὠραιότατον πτηνὸν
ἐάν δέ με διαίρεσις
χωρὶς τί και τὰ προσθέσις
τὸ μὲν ἤμισυ εἶμαι πόλις
μάλιστα και ἱερά
φρούριον εἶμαι τὸ ἄλλο
κ' ἀπ' τὰ μάλλον ἰσχυρά.

69. Αίνιγμα

Ἄγαθος Ἀπόστολος
ἄγραφον ἐπιστολὴν ἐκόμισε
εἰς Ἀθεμελιωτον πόλιν

70. Γρίφος

Χστο ΔΥΚωνδ Ριον

71. Γρίφος

H-3 ΔΙ Ε - 1

72. Γρίφος

: P K 1 + Αντ11 Α Γά Ποίε

73. Γρίφος

— †ΘΑι 61 ΤΟΥΔ 6ίου ΚΑΙΡΑ ΤΟΣ

Σαγγίκα

Βασίλ. Προνοσιπιάς

ΛΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

20ου ΤΕΥΧΟΥΣ

60. Νοῦς, ποῦς, οὔς, ὄς.

Ἐλυσαν αὐτὸ ἡ Δίς Κική Μερλοπούλου ἐπὶ
ῶν, τὸ μυστήριον τοῦ Λασχενέ ἐκ Πύργου, ὁ κ. Ν.
Γ. Φραγκούλης ἐξ Ἀλεξ. Παναγ. Δάνας
ἐκ Πειραιῶς, ὁ κ. Π. Παγώνης ἐκ Καλαμῶν και
Ἄλ. Μιχαηλίδης ἐξ Ἀθηνῶν.

61. Ὁ Αἰόνυσος ἦτο Θεός

Ἐλυσαν αὐτὸ ἡ Δίς Κική Μερλοπούλου ἐξ Ἀθη-
ῶν, τὸ μυστήριον τοῦ Λασχενέ ἐκ Πύργου, ὁ κ. Ν.
Γ. Φραγκούλης ἐξ Ἀλεξανδρείας, ὁ κ. Παναγ. Δάνας
ἐκ Πειραιῶς και ὁ κ. Ἄλ. Μιχαηλίδης ἐξ Ἀθηνῶν.

62. Ἐπλονα τὰ ἐπιπλά μου.

Ἐλυσαν αὐτὸ ἡ Δίς Κική Μερλοπούλου ἐξ Ἀθη-
ῶν, τὸ μυστήριον τοῦ Λασχενέ ἐκ Πύργου, ὁ κ. Ν.
Γ. Φραγκούλης ἐξ Ἀλεξανδρείας, ὁ κ. Παναγ. Δάνας
ἐκ Πειραιῶς και ὁ κ. Ἄλ. Μιχαηλίδης ἐξ Ἀθηνῶν.

63. Ἡ δεσποινὶς Ἐλένη εἶνε ἐρασμία.

Ἐλυσαν αὐτὸ ἡ Δίς Κική Μερλοπούλου ἐξ Ἀθηνῶν,
τὸ μυστήριον τοῦ Λασχενέ ἐκ Πύργου, ὁ κ. Ν. Γ.
Φραγκούλης ἐξ Ἀλεξανδρείας, ὁ κ. Παναγ. Δάνας ἐκ
Πειραιῶς και ὁ κ. Ἄλ. Μιχαηλίδης ἐξ Ἀθηνῶν.

PARAGEORGE BROTHERS

CANAY MANUFACTURERS

WHOLESALE DEALERS IN

Cigars Chewing Gums, Datts Figs and Nuts

IMPORTED AND DOMESTIC DELICARCIES E.T.C.

BIRMINGHAM ALA

UNITED STATES OF AMERICA

ΑΔΕΛΦΟΙ Α. ΚΑΙ Π. ΖΑΜΠΑΛΟΥ

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ ΕΝ ΒΩΛΩ

Μεγά ἐμπορικὸν κατάστημα διαφόρων εἰδῶν.
ΚΟΝΙΑΚ παλιὸν και ρούμιον τελειοτάτης κατα-
σκευῆς, βραβευθέντα ἐπανειλημένως διὰ τὰς ὑγιεινὰς
αὐτῶν ιδιότητας. Πᾶσα σύστασις περιττή.

Η "ΠΑΤΡΙΣ"

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗ, ΗΘΙΚΟΦΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ,
ΕΜΠΟΡΙΚΗ, ΤΩΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ,
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

Ἡ μόνη ἐν Σικάγῳ τῆς Ἀμερικῆς ἑλληνικὴ ἐ-
φημερίς, ἥτις ἐξυπηρετεῖ τὰ συμφέροντα τῶν ἐκεῖ
ἑλλήνων και δι' ἧς οἱ μετανάσται δύνανται εὐκό-
λως ν' ἀναποκρίνονται με τοὺς οικείους αὐτῶν.

Συνδρομαὶ διὰ τὴν Ἑλλάδα ἀρχ. 15
ἔξέμνηος 7,50

Μόνος ἀντιπρόσωπος δι' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα:
Φρ. Πρίντζης, διευθυντῆς τῆς «Φύσεως».

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ"

ΔΗΛΩΣΙΣ. Προκειμένου νὰ δημοσιεύσωμεν προσε-
χῶς ἐν τῇ «Φύσει» ὑπὸ τὸν τίτλον ἡ Φωτογρα-
φικὴ εἰς τὴν ἱστορίαν ἐξέλεξι και πρόωρον τῆς
φωτογραφικῆς και ἰδηγίας πρὸς ἐξάσκησιν ταύτης, με
πλήρη περιγραφὴν τῶν τελευταίων και τελειοτάτων
μηχανημάτων και ἐν γένει τῶν ἐξαρτημάτων ταύτης,
κασιστῶμεν γνωστὸν τοῖς ἐνδιαφερομένοις ὅτι εὐχαρί-
στως δεχόμεθα πᾶσαν σχετικὴν με τὸ προκειμένον ζή-
τημα μελέτην ἢ εἰδοποίησιν κ. τ. λ.

Ν. Γ. Φ. Ἀλεξάνδρεια ν. Εἰκον. δελτάρια ἐ-
λήφθησαν. Λύσεις αἰνιγμάτων σας ληφθήσονται ὑπ'
ὄφιν και δημοσιευθήσονται. — Ν. Π. Σικάγον.
Ἐπιστολαὶ ἐλήφθησαν Ἀπνητήσαμεν ταχυδρομικῶς.
— Μ. Β. Μ. Sidney. Ἐχει καλῶς. Παραγγελία
σας ἐκτελεσθήσεται. — Β. Θ. Βραϊλά. Ἐλάβομεν
ἐπιστολὴν σας μετὰ τοῦ κερδισαντος ἀριθμοῦ τοῦ λα-
γείου σας. Ἀπάντησιν θὰ λάβετε ἅμα τῇ ἀφίξει δι-
ευθυντοῦ. — Κ. Χ. Κ. Παύτρας. Ἐλλείποντα φύλλα-
δια σας ἐστάλησαν. — Δ. Κ. Κωνσταντῆ ν. Συμ-
φώνως με παραγγεῖλιν σας ἐπαύσαμεν τὴν παραιτέρω
ἀποστολὴν τῶν φύλλων. — Δ. Σ. Ἐνταῦθα, Συμ-
φωνως με παραγγελίαν σας, σὰς ἀπεστείλαμεν ἐν τεύ-
χος τοῦ περιοδικοῦ μας. — Α. Κ. Κάπ-Τόου ν.
Χρήματα ἐλήφθησαν και σὰς εὐχαριστοῦμεν. Ταχυ-
δρομικῶς σὰς γράφομεν και σὰς ἀποστέλλομεν ἕνα τό-
μον τῆς «Φύσεως» και τῆς Ἠχοῦς. — Η. Π. Γ. Καρ-
δαμύλη ν. Φιλικὴ σας ἐλήφθη. Ἐχει καλῶς. Ἀ-
δελφῆ σας ἐνεγράφη συνδρομητρία και διεθύνει ἡ-
λάγη. — Η. Α. Πόρτ-Σαϊδ. Χρήματα ἐλήφθησαν.
Ταχυδρομικῶς λαμβάνετε τὴν σχετικὴν ἀπόδειξιν. —
Γ. Β. Ἐκατερινοντάρ. Ἐπιστολὴ σας ἐλήφθη.
Ἐκτενὴ ἀπάντησιν θὰ λάβετε προσεχῶς ἅμα τῇ ἀφίξει
τοῦ κ. Διευθυντοῦ. — Π. Π. Χ. Οὔσταλα μ. π. Ἄ Ρωσ-
σί ας. Ἐλήφθη ὠραιότατον δελτάριον σας και σὰς
εὐχαριστοῦμεν. Λύσεις σας ἐλήφθησαν βραδίως.